

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2006

Cena \$ 2.50

NOVEMBER 2006

Mont Saint Michel ve Francii

Kouzelná katedrála Mont Saint Michel patří k nejznámějším poutním místům ve Francii. Mont Saint Michel je malý žulový ostrov uprostřed mořských písčín v zátoce se stejným jménem, kousek od hranic Bretagne s Normandií. Ostrov je od pevniny vzdálený 2 km a je s ní spojený uměle vytvořeným násypem vybudovaným v roce 1879, který při přílivech nikdy nezalije voda. Na ostrově je postaveno město, na jehož vrcholku se do výšky 80 m tyčí slavný klášter. Celé město i s klášterem je monumentální stavba, představuje historicky nejpmátnější místo Francie a celé západní Evropy a ve středověku to bylo slavné poutní místo. Dodnes jej navštěvuje obrovské množství turistů z celého světa a je to po Paříži a Versailles třetí nejnavštěvovanější místo ve Francii.

Křesťanští poustevníci znali toto místo již v antice a v 6. století se zde připomíná nejstarší klášter. Sláva poutního místa začala na počátku 8. století, kdy se zde podle legendy sv. Aubertovi, biskupu z Avranches, 16. října 708 třikrát po sobě ve snu zjevil archanděl Michael a vyzval ho, aby na skále postavil chrám k jeho počtě. Tak zde vznikla první okrouhlá svatyně v podobě jeskyně.

Zpráva o andělském zjevení se rychle rozšířila, takže poutníci ze všech koutů Evropy spěchali ke skále. Byl mezi nimi i francký král Childebert III. z merovejské dynastie, který svěřil archandělu Michaelovi ochranu svého království. Také Karel Veliký, sv. Ludvík IX., Karel VI., Karel VII., Ludvík XI. a František I. prošli jednou z poutních cest ke skalní svatyni, kterým říkali „vois monteuses“ či „chemins de paradis“, tj. „cesty k hoře“ nebo „do ráje“. V roce 966 zde normandský vévoda usídlil 12 benediktinů z opatství Saint-Wandrille a pověřil je duchovní péčí o poutníky. Vznikl předrománský kostel, který se později stal kryptou nové stavby

s patrociniem Notre-Dame-sous-Terre. Svatba normandského vévody Richarda II. s Juditou Bretaňskou na počátku 11. století uspořádala stavbu nového klášterního kostela v letech 1023-1063. Jeho dochovaná hlavní loď není zaklenuta, boční lodi mají křížové klenby na čtvercových pilířích s půlválcovými příporami. Dvojitě arkády připomínají triforium, ale mezi nimi a stěnou neexistuje žádný průchod. V roce 1103 musela být opravena severní stěna, která se za bouře sesula. V 15. století se zřítíl chór a byl obnoven v letech 1446-1452 ve flamboyantním stylu, s ochozem a věncem kaplí. Definitivně dokončen byl v letech 1500-1521. V roce 1780 muselo být strženo zchátralé západní průčelí. Věž nad křížením byla obnovena v 19. století. Klášter byl během francouzské revoluce a poté ještě v polovině 19. stol. přeměněn na věznici. Od roku 1874 je pod patronátem organizace „Monuments Historiques“ a je zpřístupněn veřejnosti po celý rok. Ostrov, záliv i klášter jsou od roku 1979 zapsány na Seznamu světového dědictví UNESCO.

Když ve 14. století začaly i dětské pouti, přicházely děti i sem. Dodnes existuje zvyk zaslíbit nově narozené děti archandělovi Michaelovi a nechat je zapsat do speciálního rejstříku jako jeho „pážata“. Když rodiče obětují svíce před určitými obrazy svatých, obdrží potvrzení o zasvěcení. Doporučenou poutní modlitbou je růženec sv. Michaela, při němž se devět pozdravení obrací k archandělovi. Po každém pozdravení následuje jeden Otčenáš a tři Zdrávasy. Zvyk zavedla Antonie d'Estonac. Vzhledem k tomu, že dnes je místo francouzskou národní památkou, poutě neprobíhají v klášterním kostele, ale ve farním kostele v polovině vrchu. V roce 1969 se sem vrátila komunita mnichů, která obstarává stálou duchovní službu. Dnes žije na ostrově kolem 50 stálých obyvatel.

Na ostrově je spousta muzeí, které přibližují jeho slavnou minulost. Jsou zde historické rekonstrukce budov, sbírky starých zbraní, obrazů, soch a hodin, dále unikátní sbírka 250 modelů starých lodí. Návštěvníci zde najdou také vysvětlení fenoménu přílivu a odlivu moře. Zátoka Mont Saint Michel je proslulá díky odlivu, který zde vytváří rozdíly vodní hladiny až o 14 metrů. Voda zde ustupuje až do vzdálenosti neuvěřitelných 15 km, čímž se ostrov ocitne na nekonečné zelené louce, na které se pasou ovce. Při největších hladinách přílivu, které přicházejí 2x do měsíce, je zalito veškeré jeho okolí kromě příjezdové cesty. Dokonce se pod vodou ocitnou i všechna parkoviště. Vzhledem k tomu, že cyklus příliv - odliv se děje 2x za den a moře ustupuje do velké vzdálenosti, lze přílivy a odlivy pozorovat v reálném čase pouhým okem!

V současné době započal projekt, jehož úkolem bude odstranění hráze se silnicí, která dnes spojuje ostrov s pevninou, a její nahrazení mostem, po němž bude jezdit kyvadlová doprava. Hráz totiž znemožňuje volný pohyb mořských proudů a přispívá tak k zanášení zátoky u Mont Saint Michel pískem. Počítá se i s odstraněním části usazenin v zátoce a s úpravami koryta řeky Couesnon, která se do ní vlévá. Odborníci spočítali, že kvůli usazování písku v zátoce a jejímu zarůstání vegetací by Mont Saint Michel za čtyřicet let už nemusil být ostrovem. Jeho ostrovní charakter je přitom jedním z hlavních faktorů jeho jedinečnosti. Náklady na projekt by měly dosáhnout asi 200 milionů eur. Mont Saint Michel navštíví každý rok kolem 3,5 milionu turistů.

*Z různých pramenů připravil
Fr. Dušan Hladík*

**Foto na titulní straně:
Mont Saint Michel ve Francii**

Postoj ke stáří a smrti nás prozradí

Stále je možno růst. Nikdy nebudeme moci říct, že jsme se sebou hotovi. Pro nevěřícího život a jeho smysl končí ve stáří. Opouští ho přátelé, ztrácí sílu, ztrácí zdraví, bojí se nemoci a odchodu do důchodu. Křesťan teoreticky ví, že by se s přibývajícím věkem měl čím dál víc těšit na nebe. Ale v tomto těšení je zahrnuta i smrt, kterou nelze obejít. Prožívám skutečně všechny výsady a krásu své křesťanské víry? Je pro mě smrt otevřením dveří do nebeského království? Je pro mě odchodem ze slzavého údolí? Nejsem načichlý materialismem? Kvalita našeho duchovního života se nepozná podle toho, jak dovedeme vyprávět o tajemství Nejsvětější Trojice, ale například podle toho, jestli v nemoci stojíme, nebo nestojíme o pravdivé sdělení diagnózy a prognózy.

Pořád ještě tabu

Dříve bylo zaopatřování - svátost nemocných - naprostou samozřejmostí. Dnes je to skoro výjimka. Jde tedy o další z problémů dnešní doby. Proč? Vždyť o smrti ví každý. Proč o ní lidé přesto nechtějí slyšet? Proč nechtějí vědět nic o hodnotě smrti a života věčného? Nechtějí a tudíž nevědí. Žijí v nevědomosti a ve strachu. Bylo by hříchem podporovat tento hříšný materialismus svým mlčením. Jsme povinni o smrti mluvit tak, jak ji vidí Bůh. Je nutno na tuto myšlenku postupně zvykat své okolí. Až dojde k umírání, budeme mít půdu připravenou. Svátost nemocných je třeba přijímat a doporučovat druhým například před operací bez ohledu na věk a ve stáří bez ohledu na momentální zdravotní stav. Nečekat až na poslední chvíli. Pohřeb věřícího a na setkání s Pánem připraveného člověka musí být radostnou událostí. Vždyť ho doprovázíme do nebe! Aby to bylo upřímné a přirozené, musíme o nebi víc přemýšlet a mluvit.

Na tvůj příchod čekáme

Není nutno si Boha představovat, je nutno Boha prožívat. Až přijde Kristus podruhé ve své viditelné podobě, budeme na něj patřit tváří v tvář. Pak budeme zcela jistě zbožní, budeme žít jen pro Boha. Nebude ani možné žít jinak než v jeho přítomnosti. Tváří v tvář Bohu nebude možné být rozptýlený, nesoustředěný. Prožívejme to už teď. Snažme se už dnes aspoň tušit tu krásu. Lidé pořád chtějí vědět, kdy „to“ bude. Bůh nám výslovně nechtěl říct žádné datum. Naše příprava a naše těšení by tím byly ovlivněny. „Bděte!“ Kdybychom věděli, nebděli bychom. Neplýtvějme tedy energií na hledání odpovědi na otázku „kdy?“, ale žijme plně, těšme se, bděme, to je náš úkol, to je naše poslání. Tvrdím-li, že věřím v příchod Kristův a těším se na věčný život tváří v tvář Bohu, pak to musí mít své pevné místo i v mém denním programu, stejně jako modlitba nebo jídlo.

Z knihy Na minutu s Ladislavem Kubičkem

Vydalo Karmelitánské nakladatelství 2006

Ladislav Kubiček, lékař a katolický kněz byl zavražděn na své faře v Třebenicích 11. září 2004. V době totality dával věřícím často tajně duchovní cvičení. Z jejich myšlenek je sestavena i tato knížka.

LITURGICKÁ ČTENÍ

Slavnost Ježíše Krista Krále 26.listopadu 2006

1. ČTENÍ - Dan 7, 13-14

Čtení z knihy proroka Daniela.

Díval jsem se v nočním vidění, a hle - s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. ČTENÍ - Zj 1, 5-8

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Ježíš Kristus je svědek hodný víry, prvorozený z mrtvých a vládce nad pozemskými králi. Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbavil našich hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen. Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj nařikat všechna pokolení na zemi. Ano, amen. Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Všemohoucí.

EVANGELIUM - Jan 18, 33b-37

Slova svatého evangelia podle Jana.

Pilát řekl Ježíšovi: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“ Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

1.neděle adventní - 3.prosince 2006

1. ČTENÍ - Jer 33, 14-16

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spásy a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. ČTENÍ - 1 Sol 3,12 - 4,2

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Ať ve vás Pán rozhojňuje stále víc a více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, jako ji i my máme k vám. Ať posilní vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem,

až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými. Nakonec pak vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Víte přece, které příkazy jsme vám dali z moci Pána Ježíše.

EVANGELIUM - Lk 21,25-28.34-36

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Budou znamení na slunci, na měsíci i na hvězdách, na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení. Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den soudu nezastihl znenadání; přijde totiž jako léčka na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka.“

Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu 8.prosince 2006

1.ČTENÍ - Gen 3, 9-15.20

Čtení z první knihy Mojžišovy.

Když Adam pojedl ze stromu, zavolal na něj Hospodin Bůh a řekl mu: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem nahý, a proto jsem se skryl.“ Bůh řekl: „Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“ Hospodin Bůh se zeptal ženy: „Cos to udělala?“ Žena odpověděla: „Had mě svedl, a tak jsem jedla.“ Tu řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protože jsi to udělal, buď zlořečený mezi všemi krotkými i divokými zvířaty. Budeš se plazit po břiachu a žrát prach po všechny dny svého života. Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtilo hlavu, zatímco ty budeš lapat po jeho patě.“ Člověk dal své ženě jméno Eva, neboť se stala matkou všech živých.

2. ČTENÍ - Ef 1, 3-6.11-12

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdaril milostí ve svém milovaném Synu. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který vše působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše.

EVANGELIUM - Lk 1,26-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Bud' zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porодиš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

2.neděle adventní - 10.prosince 2006**1. ČTENÍ - Bar 5, 1-9**

Čtení z knihy proroka Barucha.

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se v ozdobu věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přiděj se rouchem spravedlnosti od Boha a vstav si na hlavu korunu slávy Věčného. Každému, kdo je pod nebem, ukáže Bůh tvůj jas. Neboť navěky ti bude dáno jméno od Boha „Pokoj spravedlnosti“ a „Vznešenost bázně Boží“. Vzpoch se, Jeruzaléme, a postav se na výšinu, pohleď na východ a podívej se na své děti, které se shromáždily na rozkaz Svatého od východu slunce až na západ. Jak se radují z toho, že Bůh na ně pamatoval! Neboť vyšly z tebe pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené se slávou jako na královském trůnu. Bůh totiž rozkázal snížit každou vysokou horu, odvěké pahorky, a vyplnit údolí na rovnou zemi, aby Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě. Také lesy a každý vonný strom zastíní Izraele na Boží rozkaz. Ano, Bůh přivede Izraele, který se bude radovat ve světle jeho velebnosti, s milosrdenstvím a se spravedlností, která z něho vyprýští.

2. ČTENÍ - Flp 1, 4-6. 8-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny. Vždyť od prvního dne až do této chvíle mi pomáháte v rozšiřování evangelia. Jsem totiž přesvědčen, že ten, který ve vás toto dobré dílo začal, přivede ho ke konci ke dni Krista Ježíše. Ano, Bůh je mi svědkem, jak po vás po všech toužím láskou Krista Ježíše. A za to se modlím: ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší, čistotou jen zářili a byli bez hříchu pro onen den Kristův, s plnou mírou dobrých skutků, vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem, k Boží chvále a slávě.

EVANGELIUM - Lk 3, 1-6

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát byl místodržitelem v Judsku, Herodes údělným knížetem v Galileji, jeho bratr Filip údělným knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš údělným knížetem v Abiléně, za veleknězi Annáše a Kaifáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův. Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize řečí proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí! A každý člověk užij Boží spásu.“

3.neděle adventní - 17.prosince 2006**1. ČTENÍ - Sof 3, 14-18a**

Čtení z knihy proroka Sofoniáše.

Jásej, siónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin králem Izraele, zla se už neboj! V onen den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, Sióne, ať neochabují tvé ruce! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz; nad tebou bude plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou zajásá jako za dnů shromáždění.

2. ČTENÍ - Flp 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Vaše ušlechtilost ať je známá všem lidem. Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

EVANGELIUM - Lk 3, 10-18

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Lidé se ptali Jana Křtitele: „Co máme dělat?“ Odpovídal jim: „Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně.“ Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho: „Mistře, co máme dělat?“ On jim odpověděl: „Nevybírejte víc, než je stanoveno.“ I vojáci se ho ptali: „A co máme dělat my?“ Odpověděl jim: „Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírejte, buďte spokojeni se svým žoldem.“ Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil obilí na svém mlátě a pšenici uložil na sypce; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“ Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal mu radostnou zvěst.

České mše svaté pro věřící z oblasti Chicaga se konají

v sobotu v 6.30 PM v kostele Panny Marie Svatohorské 2412 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

v neděli v 10.30 AM a v týdnu ve středu, ve čtvrtek a v pátek v 7.30 PM

v kapli misijního domu 2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. října 2006

Politické události

Poprvé v polistopadové historii nezískala vláda důvěru sněmovny

Menšinová vláda Mirka Topolánka (ODS) na schůzi Poslanecké sněmovny v úterý 3. října nedostala důvěru. Pro hlasovalo 96 poslanců, proti bylo 99 sociálních demokratů a komunistů. Topolánek se tak stal v polistopadové historii Česka prvním premiérem, kterému se nepodařilo vyjednat pro svůj sbor podporu parlamentu. Podle ústavy musí vláda podat demisi a prezident podruhé jmenuje ministerského předsedu. Prezident Václav Klaus však prohlásil, že neholdá jmenovat nového premiéra před komunálními a senátními volbami na konci října. Podle iDnes.cz Klaus k výsledku hlasování uvedl: "Beru ho na vědomí, do jisté míry jsem ho očekával." Topolánek hlasování podle iDnes.cz komentoval slovy: "Výsledek znamená, že až na výjimky se nám daří držet trojkoaliční projekt (ODS, KDU-ČSL, SZ)." Před samotným hlasováním odešli ze sálu tři lidovečtí poslanci: Libor Ambrozek, Ladislav Šustr a Miroslav Kalousek. Neúčast nemocné Lenky Mazuchové (ČSSD) vyrovnal v souladu se svým slibem sám Topolánek. ČTK cituje Vlastu Parkánovou, předsedkyni poslaneckého klubu KDU-ČSL: "Odpovědnost má každý poslanec sám sobě a svému svědomí." Předseda druhé nejsilnější strany ČSSD a expremiér Jiří Paroubek podle ČTK předpokládá, že Klaus pověří dalším jednáním právě jeho. Chce vést rozhovory se všemi parla-

mentními stranami. Paroubek opakovaně naznačoval, že je schopen většinu zajistit, přičemž podrobnosti odmítl sdělit. Červnové volby a následné vyjednávání rozdělily strany v Poslanecké sněmovně na dva bloky, z nichž každý má sto poslanců. Tzv. velkou koalici ODS dlouhodobě odmítá. Po čtyřech měsících povolebního vyjednávání se dosud nepodařilo sestavit vládu podporovanou parlamentem.

Topolánek podal demisi, ale vládnout bude zatím dál

Ve středu 11. října složil premiér Mirek Topolánek (ODS) do rukou prezidenta Václava Klause demisi svého kabinetu, který nezískal důvěru parlamentu. Klaus se již dříve vyjádřil, že do nadcházejících senátních a komunálních nikoho druhým pokusem o sestavení vlády nepověří. Prozatím bude dál vládnout Topolánek. "Kdybych podnikl kroky ohledně jmenování dalšího předsedy ještě před volbami, znevážil bych jejich význam," řekl prezident podle Mladé fronty Dnes. To však odmítá opoziční ČSSD a chce, aby Klaus pověření zbytečně neodkládal. Šéf ČSSD Jiří Paroubek prohlašuje, že by teď měl být prezidentem pověřen právě on jako předseda druhé nejsilnější parlamentní strany. Ačkoli prezident definitivně určí další postup až po volbách, od 13. října si začal na Hrad zvat týmy všech sněmovních stran, aby zjistil, jaký mají na současný stav názor a jak by ho řešily.

Skončilo další kolo jednání o nové vládě

V úterý 24. října ukončil prezident Václav Klaus předběžně

vyjednávání o podobě nové vlády. Prezident diskutoval se zástupci všech parlamentních stran o možném vývoji patové situace, která vznikla po červnových volbách. Chtěl mimo jiné vědět, na jaké kompromisy je kdo ochoten přistoupit. Kolo konzultací Klaus uzavřel schůzkou s komunisty. "Náznamy možného řešení se už rýsují, nicméně názory politických stran jsou vzájemně ještě dost odlišné," prohlásil prezident. Má-li dojít ke shodě, budou podle něj strany muset ze svých postojů něco "ubrat nebo přidat". Co by ale měly přibírat či ubírat, neřekl, protože prý nechce politikům radit. Ačkoli jsou údajně sociální demokraté ochotni podílet se na velké koalici s ODS, stále tvrdí, že by měl být druhým pokusem sestavování kabinetu pověřen jejich předseda Jiří Paroubek. Paroubek se netají tím, že by podporu svého kabinetu hledal u komunistů. Podporu takové vládě ale vylučují zelení i lidovci. Komunisté doufají ve stabilní vládu sestavovanou ČSSD, případně ve společné vládnutí všech parlamentních stran. Přechodný úřednický kabinet si přeji občanskí demokraté a zelení. Václav Klaus sice už dříve řekl, že si nepřeje vládu postavenou na "přeběhlíkovi", ale dosavadní poměr 100:100 v Poslanecké sněmovně se změnil 25. října, když z klubu a z ČSSD vystoupil Michal Pohanka.

V komunálních volbách získala nejvíc hlasů i mandátů ODS

V pátek 20. a sobotu 21. října se v České republice uskutečnily volby do městských a obecních zastupitelstev. Volební účast dosáhla 46,4%. Z parlamentních stran získala největší podporu Občanská demokratická strana, zastupitele z

jejich řad zvolilo přes 30% občanů (polepšila si téměř o 5% oproti předchozím komunálním volbám v roce 2002). Česká strana sociálně demokratická získala 16,6%, tedy více než v minulých volbách, počet jejich mandátů se však snížil. Také komunisté a KDU-ČSL přišli o část svých zastupitelů. Zelení naopak počet svých radních ztrojnásobili. Nejvíce míst na radnicích obsadí nezávislí kandidáti a místní koalice. Potvrzuje se tak obecný trend komunální politiky, kde nerozhoduje stranická příslušnost. Především ve velkých městech dopadly volby výrazně ve prospěch ODS. Na několika místech má dokonce nadpoloviční většinu mandátů, a může tak sama sestavit městské zastupitelstvo. Kromě Prahy jde ještě o Kladno, České Budějovice, Děčín, Teplice a Hradec Králové. V Praze, kde už osm let vládne koalice ODS a ČSSD, ODS získala přes 54% hlasů a uvažuje o sestavení jednobarevné městské rady. Primátor Prahy Pavel Bém však nevyloučil jednání se všemi stranami kromě KSČM.

Ve volbách do Senátu získala ODS 14, ČSSD 6, KDU-ČSL 4 senátory

V téže době jako komunální volby se konalo první kolo voleb do senátu. Ani jednomu z kandidátů se nepodařilo získat potřebnou většinu hlasů ke zvolení senátorem. Druhé kolo se konalo 27. a 28. října, kde voliči vybírali pouze jednoho z dvojic nejúspěšnějších kandidátů. Ve finále opět drtivě vyhrála ODS. Její kandidáti zvítězili celkově ve 14 z 27 obvodů. ODS tak získala celkem 41 senátorů, tedy nadpoloviční většinu v horní komoře. Vyplyvá to z výsledků voleb, které zveřejnil Český statistický úřad na www.volby.cz. Z ostatních stran dopadla nejlépe

ČSSD - z 11 jejich finalistů úspěšně šest. Sociální demokraté tak budou mít 12 senátorů. Spolu s ODS mají i ústavní většinu v obou komorách parlamentu. Ze šesti finalistů KDU-ČSL uspěli čtyři, lidovci tři místa v horní komoře ztratili. Komunisté neuspěli ani v jednom ze tří obvodů, zůstanou jim dva zástupci. Ve zbývajících třech obvodech uspěli zástupci Strany pro otevřenou společnost, hnutí Nezávislí starostové pro kraj a jeden nezávislý kandidát.

Václav Havel oslavil sedmdesáté narozeniny

Ve čtvrtek 5. října se dožil sedmdesátiletý spisovatel, dramatik a bývalý československý a český prezident Václav Havel. Na oslavě pořádané v odsvěceném kostele sv. Anny u Karlova mostu v Praze se sešlo několik stovek gratulantů. Kromě Havlových přátel z dob dissentu přišly osobnosti české kulturní scény, jako Karel Gott či písničkář Jaroslav Hutka, i bývalí spolupracovníci a konkurenti z politiky. Pozvání přijal premiér Mirek Topolánek, stejně jako jeho předchůdce Jiří Paroubek. Mezi významnými zahraničními hosty byl bývalý polský prezident Aleksander Kwasniewski nebo Havlův přítel, britský dramatik Tom Stoppard. Prezident Václav Klaus se z oslavy omluvil kvůli zahraniční cestě po Asii, ale pozval Václava Havla na nedělní slavnostní oběd na zámek v Lánech. Jako dárek k životnímu jubileu předal Havlovi repliku stolku z Masarykovy pracovny, který si prý oslavenec oblíbil. Havel získal také dvě vysoká zahraniční ocenění, která mu byla udělena právě u příležitosti 70. narozenin. Ve středu 4. října obdržel na ukrajinské ambasádě v Praze nejvyšší státní vyznamenání – řád knížecí Jaroslava Mu-

dryje, a v pátek 6. října pak na scéně Slovenského národního divadla převzal čestný doktorát Vysoké školy muzických umění v Bratislavě.

Václav Havel odletěl na čtyři měsíce do USA

Bývalý prezident Václav Havel s manželkou Dagmar odletěl 21. října do USA, kde stráví následující čtyři měsíce. Navštíví nejdříve New York, kam byl Havel pozván zdejší Kolumbijskou univerzitou, posléze i Washington a další města. Jak uvádí MF Dnes, Havel má na programu setkání s různými osobnostmi kulturního a politického života, přijal např. Pozvání bývalého prezidenta Spojených států Billa Clintona. V New Yorku, kde budou Havlovi pobývat do konce roku, začíná příští týden festival kompletního Havlova dramatického díla. V souvislosti s exprezidentovou návštěvou v zámoří byly také vytvořeny speciální stránky:

www.havel.columbia.edu. Po Novém roce se pak Havlovi přesunou do Washingtonu, kde Havel přijal pozvání tamější Kongresové knihovny. Kromě naplánovaného programu by se tu chtěl též věnovat vlastnímu psaní.

Zemřel legendární letec Fajtl

Ve středu 4. října zemřel ve věku 94 let v pražské střešnické nemocnici proslulý válečný letec František Fajtl. Po několikaměsíční hospitalizaci podlehl zdravotním problémům souvisejícím s vysokým věkem. Poslední rozloučení se uskutečnilo 13. října v krematoriu v Praze - Strašnicích. František Fajtl pocházel z Donína na Lounsku, po začátku 2. světové války uprchl nejprve do Polska, později do Francie a po její kapitulaci do Velké Británie. Zde vstoupil ke Královskému letectvu (Royal Air Force, RAF), kde se stal čle-

nem letecké perutě a po roce dokonce jejím velitelem - jako první Čechoslovák a pravděpodobně i cizinec. Fajtl se mimo vojenských operací v zahraničí, kde sestřelil čtyři letadla, podílel i na osvobození Československa. Po návratu domů a nástupu komunistů k moci byl však letec uvězněn a za mřížemi strávil v 50. letech 17 měsíců. Po propuštění se živil např. jako dělník či úředník. Až po roce 1989 se Fajtlovi dostalo zaslouženého uznání a poct. Tehdejší prezident Václav Havel jej povýšil v roce 1990 na generálmajora ve výslužbě. Vyznamenán byl např. Řádem Bílého lva, Řádem M. R. Štefánika či francouzským Řádem Čestné legie.

Svobodná Evropa položila základní kámen svého nového pražského sídla

Čtyři roky poté, co se Rádio Svobodná Evropa/Rádio Svoboda (RFE/RL) odmítlo odstěhovat mimo Prahu, byla v pátek 13. října zahájena stavba jeho nového sídla na pražském Hagiboru. Den před slavnostním započítím stavebních prací odsouhlasilo pražské zastupitelstvo změnu územního plánu, která výstavbu umožnila. Půl hektaru pozemků bylo doposud evidováno jako rezerva pro sportovní účely. Novou budovu, jež je určena výhradně pro americkou stanici, postaví společnost Orco Property Group. Podle architekta Jana Ciglera, citovaného na serveru lidovky.cz, se bude jednat o pevnost umožňující lidem uvnitř příjemný život. Více než 23 tisíc metrů čtverečních plochy by mělo splňovat nejprůběžnější bezpečnostní kritéria. Většinu z nich požadovala sama americká administrativa. Redakce by se měla přemístit ke konci roku 2007, aniž by přerušila vysílání. O stěhování rádia, které dosud sídlí v bu-

dově bývalého Federálního shromáždění u Václavského náměstí, se začalo uvažovat po teroristických útocích na New York. Pražské centrum se považuje za bezpečnostně nejrizikovější oblast, a tak je sídlo RFE/RL pod stálým dohledem a od okolí je odděluje betonové zátaras. V době bezprostředně navazující na 11. září 2001 sem byly navíc umístěny obrněné transportéry a budovu hlídali vojáci. Všechna tato opatření zkomplikovala dopravu v už beztak dost rušném místě a narušila celkový vzhled Václavského náměstí. Budova Federálního shromáždění patří ministerstvu financí, k jakým účelům bude po vystěhování rádia použita, není dosud známo, ale zájem o ni projevil například sousední Národní muzeum. RFE/RL vysílá z Prahy, kam se přestěhovala z Mnichova, od roku 1996. Svůj program šíří podle bbc.czech.com do 19 zemí v 28 jazycích, od roku 2002 mezi nimi není čeština a od roku 2004 další malé evropské jazyky. Z 540 zaměstnanců tvoří Češi asi třetinu.

Ministerstvo vnitra zrušilo Komunistický svaz mládeže

Ve středu 18. října, bylo rozpuštěno občanské sdružení Komunistický svaz mládeže (KSM). Ministerstvo vnitra už před rokem požadovalo, aby KSM přepsal svůj politický program, ale výraznější změny se v něm neobjevily. Hlavním důvodem pro zrušení této organizace byla věta, že cílem mladých komunistů je zrušení osobního vlastnictví a jeho nahrazení vlastnictvím společenským a zavedení socialistické demokracie. Ministerstvo vnitra shledalo, že tento výrok je protiústavní a v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Mladí komunisté chtějí proti zrušení organizace podat

žalobu u soudu a právní podporu jim v tom poskytla KSČM. Podle deníku Právo KSM ve svém prohlášení uvádí, že "činnost KSM je v souladu se zákony a Ústavou České republiky a rozpuštění ze strany Ministerstva vnitra ČR chápe čistě jako politický akt."

Ocenění Významná česká žena ve světě 2006

získalo sedm krajanek

V rámci Týdne zahraničních Čechů byly letos v Praze podruhé oceněny ženy českého původu za vynikající výsledky v umění, vědě, sportu, charitě, obchodu a veřejném životě. Média věnovala pozornost hlavně americké podnikatelce Ivaně Trumpové a dirigentce Olze Machoňové-Pavlu, která žije od roku 1991 ve Švýcarsku. "Jsem hrozně ráda, že jsem dostala tuto cenu a že se o nás tady ví," uvedla podle ČTK bývalá závodnice v lyžování a někdejší manželka miliardáře Donalda Trumpa. Ceny se předávaly 22.září v Senátu. Oceněny byly ještě bývalá americká ministryně zahraničí Madeleine Albrightová, vnučka Jana Antonína Bati Dolores, která zachovává rodinnou tradici v Brazílii, Stephany Griffithová Jonesová, příbuzná Franze Kafky a světově uznávaná britská odbornice na finančníctví a bankovníctví, zakladatelka Ligy proti rakovině Eva Siracká žijící na Slovensku a malířka z Německa Rút Kohnová.

Miss World se poprvé stala Češka - Taťána Kuchařová

Osmnáctiletou studentku Taťanu Kuchařovou z Opocna na Rychnovsku vybrala porota 56.ročníku Miss World jako nejkrásnější dívku světa. Stala se tak první Češkou, která v celosvětové soutěži zvítězila. Ceremoniál se uskutečnil 30.září v polském Krakově a

zúčastnilo se jej 104 dívek. "Je to pro mně nezapomenutelný a jeden z nejkrásnějších okamžiků v životě," uvedla Kuchařová v rozhovoru, z nějž cituje ČTK. Kuchařová měří 177 cm, váží 54 kilogramů, má světlé vlasy a její oficiální míry činí 90-63-90. Chtěla by se stát modelkou, dodělat školu a hodně cestovat. Soutěž Miss World se koná každoročně a pro vítězku znamená mj. další možnosti uplatnění v módním průmyslu a zviditelnění v médiích. Kritikové poukazují např. na vyumělkovanost podobných soutěží "ženského původu", nemožnost jejich objektivitu a posilování společenských stereotypů v určování "ideálu krásy".

Ze Slovenska

Robertovi Ficovi a jeho Smeru bylo pozastaveno členství v PES

Po pozastavení členství Smeru a jeho předsedovi Robertovi Ficovi nejméně na deset měsíců v Straně evropských socialistů (PES) hrozí, že strana přijde o většinu kontaktů se sociálními demokraty z mnoha zemí Evropy. Podmínkou sdružení slovenských socialistů v Evropském parlamentě je odchod Slovenské národní strany (SNS) z vládní koalice. Nic však nenasvědčuje tomu, že by Smer byl ochotný SNS z koalice vyloučit. Podle analytiků by to mohlo mít za následek, že Smer přijde o členství v PES nejméně do konce tohoto volebního období. Fico tedy sice bude premiérem členské krajiny EU, avšak jak denníku SME řekl Ivo Samson ze Slovenské společnosti pro zahraniční politiku, "unie se zřejmě omezí na absolutně nevyhnutelný styk s takovýmto politikem". Samson přitom ne-

vylučuje ani omezení kontaktů slovenského předsedy vlády se socialistickými premiéry jiných zemí. Podle Samsona však Slovensko přijde i o to, aby prezentovalo svoji vládu na půdě Evropského parlamentu, i když tři poslanci Smeru zřejmě zůstanou individuálními členy socialistické frakce. "Slovensko nyní nebude plnoprávným členem EU," myslí si Samson. Podle zprávy SITA, je však Robert Fico nadále nejdůvěryhodnějším politikem na Slovensku. Vyplyvá to z reprezentativního průzkumu veřejného mínění, který uskutečnil Ústav pro výzkum veřejného mínění při Statistickém úřadě SR od 1. do 9.října na vzorku 1247 občanů ve věku minimálně 18 roků. Fico si i v třetím průzkumu uskutečněném po jeho jmenování premiérem polepšil; důvěru mu vyslovilo více než 38% respondentů (ve volbách získal 29,14%). Expremiérovi Mikuláši Dzurindovi (SDKU-DS) důvěruje 5,3% respondentů.

Slovenská koruna byla opět rekordní

Slovenská koruna dosáhla nové historické maximum své hodnoty vůči euru. V pátek 13.října zaznamenala hodnotu 36,785 koruny za euro. Jak uvedl diler ČSOB Richard Brza pro deník SME, situace se však brzy zřejmě otočí a kurz slovenské měny pravděpodobně zamíří zpět k hranici 37,00 koruny za euro.

Ekonomika

Návrh rozpočtu na rok 2007 předložen se schodkem 91,3 miliard korun

S příjmy 966,7 miliardy korun a výdaji 1058 miliard korun počítá návrh státního rozpočtu na příští rok, který 25.zá-

ří na mimořádném zasedání schválila vláda. Návrh podle ČTK neobsahuje žádné velké změny (podobá se původní předloze předchozího kabinetu ČSSD) a reforma veřejných financí se nekoná.

Česko je po Estonsku v regionu nejvíce konkurenceschopné

Světový žebříček zemí s nejvyšší konkurenceschopností vede Švýcarsko, Česko zůstalo na 29.místě, Slováci klesli na 37. místo. Ukázal to nejnovější průzkum Světového ekonomického fóra (WEF), který posuzoval řadu faktorů s dopadem na podnikatelské klima v každé zemi a o němž 26.září informovala ČTK. Estonsko je dvacáté páté.

Prahu s Mnichovem spojila dálnice

České dálnice se před pár dny propojily s německými. Dálnice D5 Praha-Rozvadov navázala na německou A6. Chybějícími dvěma články byl dálniční tunel pod vrchem Valík u Plzně, první svého druhu v ČR, a na německé straně dvaatřicetkilometrový úsek A6, který vede od hranic k severojižní dálnici A93 Amberg-Řezno-Mnichov. Obě části cesty byly zprovozněny 6.října. Řidičům se zkrátila cesta z Prahy do Mnichova na 380 km. Stavba, kterou na české straně v minulosti zbrzdil spor o obchvat Plzně, by měla dále pokračovat. Němci slíbili, že zprovozní úsek do Norimberku do roku 2008. Plánuje se i prodloužení dálnice D8 z Ústí nad Labem do Drážďan a R52 z Brna do Vídně.

Kurzovní lístek ČNB 29. 10. 2006 (střed)

EUR, 1	28.405
Kanada, 1	19.913
Slovensko, 100	78.079
USA, 1	22.395

Kultura

První úplná encyklopedie o českých zemích je na světě

Necelé tři roky trvala příprava pětisvazkové Ottovy encyklopedie České republiky. Kniha, na které se podílelo 200 autorů, mimo jiné architekt Karel Kuča, botanik Václav Větvíčka či historik Josef Tomeš, drží hned několik prvenství. Díky svému rozsahu o třech tisících pěti stech stranách, váze čtrnácti kil a ceně 5999 korun je nejrozsáhlejším, největším a také nejdražším knižním titulem, který byl od roku 1989 v Česku prodáván. Součástí ceny je i doručení knižního setu do domácnosti. První vydání navíc obsahuje bonus - CD s elektronickou verzí encyklopedie, které poté bude v prodeji samostatně. Pět svazků encyklopedie je pro větší přehlednost rozděleno do devíti kapitol (Příroda, Zeměpis, Kultura a umění, Památky, Lidová kultura a jazyk, Sport, Historie, Stát a společnost, Věda, technika a vzdělávání) a zaznamenává fakta a události v jejich historickém vývoji. Slovníková hesla jsou uspořádána nejen tematicky, ale i abecedně. Titul vydalo Ottovo nakladatelství.

Věstonická Venuše

stráví půl roku v Praze

Ve středu 11. října byla v Praze v Národním muzeu zahájena historická výstava Lovci mamutů, jejímž nejcennějším exponátem se stala Věstonická Venuše. Pouhých jedenáct a půl centimetru vysoká černošedá figurka opustila sejf Moravského zemského muzea v Brně už v pondělí a do Prahy byla převezena za vysokých bezpečnostních opatření, doprovázela ji šestice ozbrojených policistů. "Soška nalezne místo v trezorové

vitrině, vyrobené speciálně pro tuto expozici, která je naším hlavním výstavním projektem roku. Pojištěna je na jeden milion korun. Jak už to u podobných skvostů bývá, jde pouze o fiktivní částku. Unikátní předměty, pokud by byly zničeny, totiž nelze nahradit," citovala ČTK slova ředitele Národního muzea Michala Lukeše. Pětadvacet tisíc let starou sošku objevil v roce 1925 u Dolních Věstonic na Moravě tým archeologa a speleologa Karla Absolona. V historii způsobil její objev malou revoluci, protože do té doby se předpokládalo, že v období paleolitu, ze kterého figurka pochází, lidé ještě keramiku neznali. V novém tisíciletí jde o první zápůjčku této vzácné sošky. Návštěvníci Národního muzea se z ní mohou těšit až do konce dubna.

Hudební divadlo znovu v Karlíně

Hudební divadlo Karlín opustilo ve čtvrtek 12. října po čtyřech letech provizorní prostory v pražském Kongresovém centru a 125. výročí existence oslavilo uvedením amerického muzikálu *Producers* na své domovské scéně. V hlavních rolích se představili Petr Štěpánek a Roman Vojtek, v roli Drž mě-hlad' mě Světlana Nálepková. Producenti, jejichž autorem je Mel Brooks, se hrají na mnoha světových scénách od Broadwaye až po Londýn a byli také oceněni dvanácti cenami TONY. Karlínské divadlo zničilo v srpnu 2002 povodeň, která postihla Česko. Celkovou rekonstrukcí, která byla vyčíslena na 630 milionů korun, prošla nejen hlavní budova, ale i zázemí a hlediště. To bylo upraveno tak, aby ze všech míst byl dokonalý výhled. Složitě prý bylo skloubení restaurátorských prací se

stavebními. Divadelní opona se restaurovala čtyři měsíce a zvláštností je také točna, která měří v průměru 12 metrů a je nyní největší v Česku. Divadlo v Karlíně patří k jednomu z mála divadel v zemi, kde se soubor věnuje klasickému muzikálu. Na kontě má řadu světoznámých titulů jako *My Fair Lady*, *West Side Story*, *Hello Dolly* či *Zpívání v dešti*.

Státní ceny za literaturu dostali Korner a Frohlich

Prozaik a scénarista Vladimír Korner a překladatel z angličtiny a severských jazyků František Frohlich převzali v pondělí v Českém muzeu hudby v Praze státní ceny za literaturu od ministra kultury Martina Štěpánka. Oběma laureátům náleží i odměna 300 000 korun. V návaznosti na tradici první republiky uděluje tuto cenu ministerstvo kultury od roku 1995. O její obnovu se zasloužil tehdejší šéf resortu Pavel Tigrid. O laureátech obou cen rozhodují poroty jmenované ministerstvem, které letos dostalo 27 návrhů na ocenění za původní tvorbu a 12 za překlad. Sedmašedesátiletý Korner působil v letech 1962 až 1991 jako dramaturg a scénarista v barrandovském filmovém studiu. Napsal řadu románů a novel, spolupodílel se na filmových scénářích (např. *Kuře melancholik*). Proslavily ho především prózy *Adelheid* a *Údolí včel*. Korner je také držitelem několika cen a vyznamenání na filmových a televizních festivalech. Dvašedesátiletý Frohlich do češtiny převádí hlavně prózu a drama: dílo Karen Blixenové, Hanse Christiana Andersena, Augusta Strindberga či Harolda Pintera. V posledních letech věnuje velkou pozornost dílu Henrika Ibsena.

Sport

Krátce ze sportu

* Roman Šebrle a Barbora Spotáková se dostali do výběru kandidátů na ocenění pro nejlepšího atleta Evropy za rok 2006. Desetibojař Šebrle byl vybrán kvůli vítězství na mistrovství Evropy v Göteborgu, oštěpařka Spotáková po výhře ve Světovém atletickém finále. O vítězi rozhodne do 31. prosince hlasování na webové stránce EAA.

* Ve Velké ceně Portugalska bodovali hned tři čeští motocykloví jezdci. Lukáš Pešek dojel ve třídě do 125 ccm na čtvrtém místě a v celkovém pořadí dotáhl pátého Španěla Gadea na rozdíl dvou bodů. Ve stejné kubatuře se 11. umístil i šestnáctiletý Karel Abraham, který tak navázal na 13. místo z Japonska. Ve třídě do 250 ccm bodoval Jakub Smrž, který po 11. místě drží celkovou 12. pozici.

* Jednadvacetiletý český tenista Tomáš Berdych poprvé v kariéře pronikl do první desítky žebříčku ATP. K posunu v žebříčku, zohledňujícím výsledky za posledních dvanáct měsíců, mu pomohl především postup do semifinále turnaje prestižní série Masters v Madridu. Coby jedenáctý nasazený přemohl ve třetím kole turnajovou šestku Američana Andy Roddicka 7:6 a 6:3 a následně ve čtvrtfinále i domácího favorita Rafaela Nadala. Při své výhře 6:3 a 7:6 si ale proti sobě pohněval španělské publikum a možná i kvůli tomu v semifinále hladce podlehl Chilanu Fernandu Gonzalezi 3:6 a 1:6.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Skončil 4. národní církevní kongres ve Veroně

Ve dnech 16.-20. října 2006 se v italské Veroně konal 4. národní církevní kongres. Podle jeho závěrů se má italská církev v následujících 10 letech zaměřit na témata života, rodiny a dialogu. Na kongresu s mottem "Svědkové vzkříšeného Krista – naděje světa" se setkalo více než 2.700 osob, mezi nimiž byli zástupci všech italských diecézí, 11 kardinálů, 222 biskupů, 608 kněží, 41 jáhnů, 322 řeholníků a řeholnic, 15 zasvěcených osob a 1.275 laiků. Mezi více než 270 hosty kongresu byl i český kardinál Miloslav Vlk. Počet novinářů přesáhl 500 a za pět dní konání kongresu zaznamenaly jeho internetové stránky přes 300.000 přístupů. Kongres v pondělí 16.10.2006 zahájil milánský arcibiskup kardinál Dionigi Tettamanzi, který byl zároveň předsedou přípravného výboru. V zahajovacím proslovu prohlásil, že v církvi přichází doba laiků a čas "přeložit II. vatikánský koncil do italštiny." Ve čtvrtek 19.10.2006 navštívil Veronu i papež Benedikt XVI. Dopoledne promluvil k účastníkům kongresu a odpoledne sloužil před asi 40.000 shromážděnými mši svatou na stadionu Bentegodi. V homilii papež povzbudil věřící, aby víru ve vzkříšeného Krista, která je mottem kongresu, přenášeli i do svých životů, neboť "všechny rozhodující změny světa mohou pocházet jen od Boha". "Jedině Kristus může plně uspokojit hluboké touhy lidského srdce a odpovědět na znepokojující otázky bolesti, bezpráví a zla i smrti a života po ní." Na závěr kongresu promluvil předseda Italské biskupské konference kardinál Camillo Ruini a připomenul, že v následujícím desetiletí, kdy se čeká další vzrůst sekularizace, bude muset církev ve svých dětech rozvíjet smysl pro přináležení k církvi. Závěrečná zpráva kongresu zdůrazňuje, že nadějí každého má být "Kristus ukřižovaný a vzkříšený". Pokračuje slovy: "Chceme zakoušet své vztahy a rodiny jako projev Boží lásky, práci a volný čas jako okamžiky naplnění své existence, solidaritu s chudými a nemocnými jako výraz bratrství, mezigenerační vztahy jako dialog zaměřený k využití energie skryté v každém člověku a směřující k pravdě a dobru, státní příslušnost jako využití odpovědnosti ve službě spravedlnosti a lásky na cestě pravého míru." Jako výzvy dnešní doby účastníci kongresu v závěrečné zprávě zmiňují podporu života, důstojnosti osoby a hodnoty rodiny i dialog mezi náboženstvími a kulturami.

Tlak na katolické porodníky odmítající potraty

Katoličtí porodníci riskují, že ze společnosti legalizující potraty pomalu vymizí, zaznělo na setkání věřících zdravotníků a gynekologů, pořádaném ve dnech 11.-15. října 2006 v Římě. Seminář pro katolické lékaře – porodníky a gynekology pořádala severoamerická organizace MaterCare International, sdružení porodníků a gynekologů, kteří respektují důstojnost mateřství a života nenarozených. Semináře se zúčastnilo na 60

odborníků ze 14 zemí světa. Dr. Robert Walley, zakladatel a výkonný ředitel organizace MaterCare, na semináři mimo jiné prohlásil, že porodníci, kteří odmítají vykonávat potraty, musí "čelit zdravotnické totalitě" a nacházejí se pod děsivým tlakem uposlechnout a potrat vykonat, nebo zcela přestat působit. Přirovnal přitom situaci věřících lékařů k "dinosaurům, kteří vyhnuli vlivem klimatických změn. Stejně tak my jsme vylučováni vlivem změn, které před 30 lety přinesla legalizace potratů." "Svět dnes očekává dokonalost, kterou my ale nemůžeme zaručit. Lidé pak často žalují porodníky, což způsobuje pokles zájmu o toto povolání", říká Walley. Pro srovnání popsal i situaci v dobách svých studií, kdy porodník byl "spolustvořitelem nového života... a výsledek byl vždy radostný". Sám Walley přitom krátce po nástupu do praxe musel opustit zaměstnání v Anglii, kde stál před volbou "potrat nebo výpověď". Odešel do Kanady, kde jeho smýšlení bylo tolerováno. Dr. Walley zkritizoval také vyspělé státy Evropy, které z velké části nemají uzákoněnou ochranu svědomí lékařů. P. George Woodall, morální teolog na římské univerzitě Regina Apostolorum, potvrdil, že ochrana svědomí lékařů je důležitá. "Svědomí není jen projevem osobních názorů a pocitů, ale svědčí o touze být věrný pravdě."

Rada evropských biskupských konferencí poprvé zasedala v Rusku

Přinášíme některé body z plenárního zasedání předsedů evropských biskupských konferencí (CCEE), které se konalo ve dnech 4.-8. října 2006 v Petrohradu. Zasedání, které se vůbec poprvé uskutečnilo na území Ruské federace, se kromě předsedů biskupských konferencí zúčastnili i zástupce Svatého stolce u EU, apoštolský nuncius v Rusku, předseda Komise biskupských konferencí zemí Evropské unie (COMECE) a předseda Biskupské konference Kazachstánu. Pozvanými hosty byli melchitský patriarcha Gregorius III. Laham, zástupci moskevského patriarchátu, luteránští biskupové a zástupci petrohradského vedení. Poselství shromážděným biskupům zaslal také papež Benedikt XVI. a moskevský patriarcha Alexij II., nejvyšší představitel pravoslavné církve v Rusku, který označil zasedání v Petrohradu za další krok k rozvoji spolupráce pravoslavné a katolické církve. Kromě volby nového předsednictva se zasedání věnovalo současném stavu duchovních povolání v Evropě. Jako prioritu považují biskupové svědectví života kněží a řeholních osob s pevným duchovním životem a schopností komunitního života. Předseda španělské biskupské konference Ricardo Blázquez Pérez představil nové španělské rozvodové zákony, jejichž vlivem došlo v zemi k výraznému nárůstu počtu rozvodů a které též uzákonily registrované partnerství s možností adopce dětí. Nadnesena byla i otázka financování výzkumu na lidských embryích z fondů Evropské unie. Biskupové vyjádřili naději, že ve specifických výzkumných programech budou

předložena omezení finanční podpory podobných vědeckým záměrům. V otázkách ekumenismu byl představen program 3. evropského ekumenického shromáždění, organizovaného CCEE a Konferencí evropských (nekatolických) církví (KEK). V současnosti probíhá 2. období shromáždění, kdy se konají národní a místní shromáždění nad danými tématy. Shromáždění vyvrcholí ve dnech 4.-9.9.2007 v Sibiu v Rumunsku. Více informací: <http://www.eea3.org/>. Diskutovanou otázkou bylo i šíření letničních, evangelikálních a svobodných církví v sekularizované Evropě. Jako body pro společný dialog bylo jmenováno osobní následování Krista, důraz na duchovní život a modlitbu, vědomí daru Ducha svatého a obrácení. Oceňována byla vzrůstající vědomí odpovědnosti Evropy za jiné kontinenty a za lidi, kteří v dalších částech světa potřebují materiální i duchovní pomoc. Biskupové se také vyslovili k neklidné situaci v některých regionech, mezi jinými v Libanonu, soudánském Dárfúru, Sri Lance a Iráku. Zvláštní zájem byl věnován náboženské situaci Ruska, kde se v současnosti hlásí ke katolické církvi na 600 000 obyvatel. Na 225 ruských farností připadá asi 270 kněží, z nichž však jen 10 % jsou Rusové. Na druhou stranu je možné pozorovat vzrůstající zájem o náboženství a spiritualitu mezi mladými lidmi. Zasedání bylo zakončeno slavnostní mší s místními katolíky v kostele sv. Kateřiny na Něvském prospektu. Příští plenární zasedání se uskuteční 4.-7.10.2007 v portugalské Fatimě.

Kompendium sociální nauky církve v organizaci UNESCO

Kardinál Renato Martino představil v úterý 3.října 2006 v organizaci UNESCO Kompendium sociální nauky církve jako "projev nového integrálního a solidárního humanismu", který napomáhá v úsilí o mír. V pařížském ústředí Organizace OSN pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO) kardinál Martino zdůraznil absolutní hodnotu a středovost lidské osoby, která musí být na všech úrovních hájena proti jakémukoliv druhu ekonomické, politické, jazykové, rasové či náboženské diskriminace. Ve spojení s křesťanskou sociální naukou vyzdvihl i koncept společného dobra, který zahrnuje všechny podmínky napomáhající rozvoji osob i zprostředkujících skupin. Tento rozvoj se pak dotýká závazků k míru, organizace státní moci, pevného právního uspořádání, ochrany životního prostředí i nezbytných služeb lidem. Jako druhý klíčový princip sociálního učení církve zmínil kardinál Martino princip subsidiarity, podle kterého nadřazená společnost nesmí přebírat úkol, který přísluší společnosti podřízené, nemá zasahovat do jejích pravomocí, ale spíše pomáhat v případě potřeby. Princip subsidiarity stojí podle kardinála v přímém protikladu ke všem formám centralizace, byrokratizace a neoprávněných či nadbytečných státních zásahů. Mezi faktory napomáhající subsidiaritě jmenoval kardinál respekt prvenství osoby a rodiny, podporu soukromých iniciativ, ochranu menšin a vyváženost mezi veřejnou a soukromou sférou. Jako další vysvětlil třiasedmdesátiletý kardinál koncept solidarity, ve kterém podle něj "nejde o projev sentimentálního soucitu nebo povrchní lítost s bolestmi druhých. Spíše se jedná o pevné a trvalé odhodlání zasazovat se o společné dobro a ochranu před dnes

tak oblíbenými karikaturami, chápajícími solidaritu jako sociální péči, etatizmus nebo podporu parazitizmu. "Na těchto pilířích je možné stavět pevnou budovu společnosti, organizované jako civilizace lásky a integrálního a solidárního humanismu. Tyto pilíře též napomáhají úsilí o mír." Kardinál Renato Martino, předseda Papežské rady "Iustitia et Pax", již po dva roky navštěvuje jednotlivé státy a představuje zde Kompendium sociální nauky církve. České vydání Kompendia v překladu prof. Ctirada V. Pospíšila vyjde v Karmelitánském nakladatelství pravděpodobně v září příštího roku.

Biskup Cikrle požehnal Mariánský sloup na náměstí Svobody v Brně

V neděli 15.října 2006 brněnský biskup Vojtěch Cikrle v 8.00 hodin slaviil v kostele sv. Jakuba na Rašínově ulici děkovnou bohoslužbu za město Brno a v 8.45 hodin požehnal Mariánský sloup na náměstí Svobody. Součástí rekonstrukčních prací centrálního místa jihomoravské metropole - náměstí Svobody - byla také oprava významné umělecké památky, barokního Mariánského morového sloupu se sochou Panny Marie, pocházející ze 17. století. Protože dílo bylo vytvořeno jako díkůvzdání po ukončení morové epidemie a stalo se trvalým symbolem ochrany Města Brna, obrátil se primátor města Brna Richard Svoboda na brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho se žádostí, aby po dokončení rekonstrukce požehnal nově restaurovaný morový sloup se sochou Panny Marie. Brněnská historička Milena Flodrová poskytla o tomto mariánském morovém sloupu následující informace: "Patrně posledním impulsem k postavení brněnského Mariánského morového sloupu byla jedna z opět hrozících vln epidemie moru v roce 1677. Tentokrát však díky rychlým a účinným opatřením tehdejší městské rady nepropukla v síle tak katastrofické, jak tomu bylo např. v roce 1648, kdy při ní denně několik týdnů umíralo v Brně 15-20 lidí. Navíc měla jen krátké trvání a záhy proto odezněla. Nicméně 28.9.1679 došlo v kostele sv. Jakuba v Brně k slavnostnímu slibu měšťanů Brna postavit na Dolním trhu sloup ke cti Panny Marie (od roku 1645 považované za ochránkyni města Brna) a pěti svatých patronů - sv. Rosalie, sv. Šebestiána, sv. Rocha, sv. Františka Xaverského a sv. Karla Boromejského - uctívaných v době morového nebezpečí jako ochránci proti moru, s vírou, že i oni Brnu pomohou odvrátit další možné "morové rány". Tato raně barokní památka se stala ozdobou tržiště i pozdějšího náměstí a zpočátku se u ní každou sobotu v podvečer konaly krátké pobožnosti. (...) Mariánský morový sloup se postupem času stal jakousi uznávanou dominantou celého náměstí. Na konci 19. století poblíž sloupu stávaly fiakry, ve 20. století pak taxíky a v době Protektorátu Čechy a Morava za zasněžených zim kolem něho vyrůstaly laicky, ale přitom umělecky ztvárňované sochy z pečlivě shrabovaného sněhu z celého náměstí. Dnes tvoří brněnský Mariánský sloup stále záchytný bod v rozrůstající se ploše náměstí a vnímavým srdcím Brňanů vzkazuje: Ať už je to jakkoliv, zhoubné epidemie moru se od postavení Mariánského morového sloupu v roce 1680 Brnu vyhýbaly!"

Podle zpráv České biskupské konference

Altheina poslední svatá zpověď

Od roku 1986 do roku 1988 jsem byl kaplanem v Port Arthur v kostele sv. Jakuba ve Spojených státech amerických v Texasu. V tomto období jsem jeden rok působil ve velké nemocnici St. Maria. Míval jsem zde noční služby od devíti večer do šesti hodin ráno. Nedělalo mi to těžkosti, protože jsem byl mladý. Každý večer jsem dostal seznam pacientů, které jsem měl navštívit. Na jednu pacientku, Altheu Turnero-vou, nikdy nezapomenu. Ležela v komatu už dříve, než jsem na tyto služby nastoupil. Navštěvoval jsem ji celý měsíc každý den, i když nikdy neprojevila žádnou reakci. V semináři nás totiž učili, že pacienti, kteří jsou v komatu, vnímají určité věci, které se kolem nich dějí, a slyší, co se hovoří. Každý den jsem si sedl k její posteli, říkal jsem jí, jak se jmenuji, odkud přicházím, krátce jsem jí povyprávěl o událostech, které se staly během dne, a také o počasí. Dřív než jsem jí dal požehnání, pomodlil jsem se obvykle Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva Otci.

Jednou večer po mimořádně namáhavém dni ve farnosti mi dali dlouhý seznam pacientů. V únavě jsem si pomyslel: – Dnes v noci vynechám Altheu, ona stejně neví, že jsem zde. Když jsem spěchal od jednoho pacienta k druhému, v podvědomí jsem vždy pomyslel na Altheu. O třetí hodině ráno, když už jsem chtěl odejít na faru, přišlo mi na mysl: Měl bys navštívit Altheu. Kdyby dnes v noci nečekaně zemřela, bude tě pronásledovat myšlenka, žeš ji právě dnes nenavštívil. Šel jsme tedy za ní, ale jen tak z povinnosti. Nikdy na to nezapomenu. Měsíc svítil přímo do pokoje a já jsem začal jako obvykle: zprávy, počasí, modlitby. Když jsem již končil, jako by mi vnitřní hlas řekl. Ona nebyla u sv. zpovědi! Odpusť jí hříchy! V myšlenkách jsem odpovídal: To je pravda. Co jsem si to jen usmyslel, když jsem jí vyprávěl všechny zprávy ze světa, a přitom jsem jí zapomněl přinést radostnou zvěst o Božím odpuštění! V tichu jsem chvíli počkal, pomodlil jsem se vyznání lítosti, a když jsem vyslovoval slova rozhřešení, vztáhl jsme nad ní ruce. Vtom se Altea náhle probudila, posadila se na lůžku, rozhlédla se po pokoji ke kříži, který

visel na protilehlé stěně. Roztáhla ruce jako na uvítanou a zvolala nahlas jediné slovo: Ježíši! Na její tváři se rozzářil krásný úsměv a ona klesla do podušek a zemřela.

Byl jsem úplně bez sebe, ale strach jsem neměl. Bylo mi jasné, že Bůh nedovolil Althei zemřít dříve, než se osvobodí od pout, která ji držela na této zemi. Poprvé jsem skutečně pochopil, jak velkou moc má kněz, který jako zástupce Boha na zemi může s ním smířovat lidi. Několik minut jsem u ní seděl a rozjímal nad tímto tajemstvím hříchu a milosti.

Za několik dní při pohřbu se mi představila Altheina sestra a řekla mi: Jako děti nás učili, abychom se modlili za dobrou smrt, abychom mohli zemřít v Boží milosti, která je velikým darem. Personál v nemocnici mi řekl, že jste byl u Althei, když zemřela. Chci vám jen říct, že jsem vám za to velice vděčná. *P. Timothej Deeter*

Vířazstvo srdca 49/2006

Proměňující moc růžence

„Když jsem se vracel do farností, kde jsem kázal misie, pozoroval jsem, že jsou mezi nimi velké rozdíly. Farnosti, kde se lidé přestali modlit růženec, se vrátily ke svým starým hříchům. Ale tam, kde se vytrvale a věrně modlili růženec, našel jsem lidi žijící v Boží lásce a den za dnem postupující v ctnostech.“ Tato slova napsal sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu. V čem spočívá tajemná proměňující moc růžence? Jednu z odpovědí můžete najít v jednom z nejstarších svědectví, které hovoří o růženci, spojujícím ústní modlitbu s rozjímáním. Pochází z 15. století a vypráví o kněžně Markétě, první světské osobě, jejíž život se změnil výrazně vlivem modlitby svatého růžence.

Markéta Bavorská se narodila roku 1372 jako dcera Ruprechta II., který byl v roce 1400 zvolen německým králem. V roce 1393 se vdala za lotrinského knížete Karla II. V rozhodujících chvílích jejího života se stal jejím duchovním vůdcem Adolf z Essenu. Ten seznámil kněžnu s metodou modlitby růžence, kterou vypracoval jako novic Dominik Pruský, jeho pozdější přítel.

V prvních větách životopisu Markéty Bavorské, který napsal Adolf, čteme: „Slavná paní Markéta Bavorská, kněžna Lotrinská a dcera svatého vládce a krále římského Ruprechta, byla zcela nestálá a světská, dokud neuslyšela o růženci nejsvětější Panny. Od dětství byla vychovávána pro zlaté šaty a hlučné zábavy jako dcera velkého a důstojného krále a pozdější manželka lotrinského knížete, velkého a zámožného pána...“

Markétin život byl typickým životem světského člověka, který celým svým srdcem přilnul k věcem tohoto světa. Za pěkné pokládala to, co lahodilo smyslům, za velké to, co lidé obdivovali, za cenné to, co zajišťovalo na tomto světě dobré jméno. Její zbožnost byla natolik slabá, že kněžna nedokázala rozpoznat a nadchnout se tím, čeho si tak velice váží světcí a co otevírá nikoliv brány paláců, ale brány Božího království.

Ale když se kněžna začala modlit růženec a rozjímat o tajemstvích Ježíšova života, její život se začal postupně měnit. „Od té doby, co se dověděla o růženci..., začala se cvičit v této

modlitbě a v ctnostech s takovým záplem a vytrvalostí, že den ze dne dělala větší pokroky především v těch ctnostech, jaké nacházela při modlitbě růžence v životě Pána Ježíše.

V čem spočívala mimořádná moc této modlitby, kterou duchovní vůdce Markétě doporučil? Odpověď nacházíme v životopise této první světské osoby, která začala praktikovat tuto pobožnost. Každodenní růženec, naplněný rozjímáním o Ježíšově životě, obracel její pozornost k učení Spasitele a jeho následování ve vlastním životě.

Činná láska

Růženec, který vnášel do života bavorské kněžny zásady života Ježíše Krista, projevil se záhy v tom, jak Markéta toužila konat skutky lásky k bližním. Ve své velké horlivosti šla tak daleko, že se nevyhýbala ani pracím, které vyvolávají odpor. Měla neustále před očima Ježíše, když pracovala uprostřed ubožáků a nemocných, kteří potřebovali pomoc. Sklápěla se nad jejich vředy a ranami, i když pohled na ně nemohly její služby snést. Sám ctihodný Adolf z Essenu se nestačil divit nad její péčí, i když ji byl schopen sledovat jen zpozvědí.

Panoval názor, že kněžna Markéta působí zázračná uzdravení. Markéta je však nepřipisovala sobě, ale Boží lásce. Těm, kteří jí přicházeli děkovat, říkala: „Nikoliv já, ale Ježíš a tvoje víra tě zachránily.“

Apoštolka svatého růžence

Markéta se s jinými dělila o své zkušenosti s proměnami, jaké působí modlitba růžence. Když k ní přicházeli různí lidé, a to knížata i preláti, učila je modlit se růženec. Všichni, kteří tuto modlitbu vykonávali tak jak ona, začali měnit svůj život.

Odhalené tajemství

Díky růženci začala Markéta následovat Ježíše v jeho ctnostech a svůj život učinila součástí tajemství vykoupění. Naučila se dívat na svět z perspektivy Božího království a již za života se stala jeho účastníkem.

O růžencové cestě napsal Lev XIII.: „Zbožnou modlitbou růžence se tajemství Ježíšova života, smrti a zmrtvýchvstání mohou stát součástí našeho každodenního života. A když se tato ústřední tajemství víry stanou součástí naší každodennosti, pak už nás nic nemůže odtrhnout od Boha a odvést z cesty svatosti.“

V tom spočívá tajemství proměňující síly růžencové modlitby.

Vincenc Laszewski

Nyní máte Ducha Svatého

Ježíš nás učí, že Duch Svatý je dar, který nám posílá z nebe. Je opravdu důležité, abychom měli u sebe Ducha Svatého. Slyšeli jsme: Duch, kterého vám Ježíš dá, ten vás přivede k vnitřní pravdě. Co to znamená? Duch Svatý poráží zlo.

Duch Svatý sestupuje na nás a vstupuje do nás. Vede nás. Připomíná nám všechno, co nás Ježíš učil. Uvádí nás přímo na cestu, a to v situacích, které si snad nyní ani neumíme představit. Vede nás. Duch Svatý nás vede a působí, že máme dva velice důležité postoje. Když máme v životě tyto postoje, to jsou dvě ctnosti, máme dokonalou blaženost Ducha Svatého, útěchu Ducha Svatého. První z těchto ctností je mírnost, která nám říká: „Nehádejte se, bratři a sestry, buďte moje děti, moje dobré milované děti.“ Pán nám řekl, že Duch Svatý nás učí, jak máme spolu jako bratři a sestry vycházet, vzájemně se milovat, být jedno. Druhá ctnost vypadá, jako by k té první byla v protikladu, ale není: je to síla. Síla je svědectví o Ježíši Kristu: nebojte se být křesťané. To nám dává náš Duch Svatý.

Evangelium ho nazývá vnitřním Utěшитelem, protože nám daruje útěchu. Dává nám také pokoj. Evangelium ho nazývá také Ochráncem, Pomocníkem. Žalobcem je míněn ďábel. Ďábel na nás žaluje. Žaluje na nás, protože chce, abychom byli smutní, abychom měli zatrpklé srdce, byli utištěni. Duch Svatý nám daruje v mírnosti srdce srdce plné blaha. Sílou nám dává silné srdce, podle Ježíšova učení, které je plné radosti.

Moji milí birmovanci, kteří jste přijali Ducha Svatého, modlete se za toto vaše malé společenství, které se zde v tomto kostele vytvořilo jako u prvních apoštolů. Nezapomínejte na to, že tato útěcha Ducha Svatého nám umožňuje, abychom se stali dětmi. Musíme zůstat dětmi, protože Pán nás chce mít jako děti, a naší matkou je Matka Boží. Prosím vás nyní, birmovanci, abyste se pomodlili spolu se mnou a abyste byli připraveni se mnou vzývat Ducha Svatého.

Modleme se:

Veni, Sancte Spiritus, per Mariam.

Veni, Sancte Spiritus, per Mariam.

Veni, Sancte Spiritus, per Mariam.

(Přijď, Duchu Svatý, skrze Marii!)

Nezapomínejte se držet se za ruku Matky Boží, protože když jste přijali Ducha Svatého a držíte se ruky Matky Boží, budete šťastní.

Kardinál Mario Bergoglio

Homilie u příležitosti svátosti birmování

Odešel velký mariánský biskup

Dne 8. října 2006 zemřel ve věku 85 let

Mons. Pavol Maria Hnilica,

titulární biskup rusadský,

předseda společnosti laiků papežského práva

Pro Deo et fratribus – Rodina Panny Marie

Narodil se 30. března 1921 v Uňatině na Slovensku. Po skončení školní docházky v roce 1935 jako nejstarší ze sourozenců pracoval v domácím hospodářství, protože jeho otec byl invalida. Když dosáhl věku 16 let, pracoval jako dělník na pile a na stavbě silnic a železnic. V roce 1939 složil zkoušky z prvních tří ročníků měšťanské školy v Krupině a ve školním roce 1939/40 byl žákem 4. třídy. Složil přijímací zkoušky na gymnázium v Kláštore pod Znievom, kde absolvoval ve školním roce 1940/41 pátou třídu. 30. července vstoupil do jezuitského noviciátu v Ružomberku.

Po maturitě na trnavském gymnáziu v roce 1945 studoval v Brně a v Děčíně filosofii na jezuitském institutu. V roce 1948 se zapsal na studium filosofie a ruského jazyka na Filozofické fakultě Slovenské univerzity v Bratislavě. V roce 1949 začal studovat teologii na jezuitském institutu v Trnavě a pokračoval ve studiu v Bratislavě. Po likvidaci klášterů v roce 1950 byl v soustředovacím táboře v Jasově, Podolinci a v Pezinku. Na svobodu byl propuštěn 24. září 1950. Ve stejném roce 29. září byl v Rožňavě tajně vysvěcen na kněze.

Biskupské svěcení přijal tajně 2. ledna 1951 v Rožňavě. Za osm měsíců vysvětil asi 50 kněží a vysvětil na biskupa Jána Chryzostoma Korce, pozdějšího kardinála. Protože byl na ně-

ho vydán zatykač, odešel 3. prosince 1951 do zahraničí. Na žádost generálního představeného studoval v Innsbrucku, později v Německu a na žádost Státního sekretariátu odešel do Říma. Jeho biskupské svěcení bylo zveřejněno 13. května 1964 během 2. vatikánského koncilu papežem Pavlem VI. Na koncilu vystoupil s projevem, ve kterém žádal, aby koncil odsoudil ateismus jako „nejzávažnější blud současnosti“. Od té doby se jako biskup věnoval slovenským emigrantům a vykonával mnohé jiné činnosti. Byl blízkým spolupracovníkem papežů Pia XII., Jana XXIII., Pavla VI., a Jana Pavla II. Šířil s velkou horlivostí poselství Panny Marie z Fatimy a úctu k ní, všestranně pracoval na obrácení Ruska. Spolupracoval s Matkou Terezou z Kalkaty a P. Werenfriedem van Straatem. Byl prvním, kdo mohl navštívit na klinice Gemelli Jana Pavla II. po atentátu 13. května 1981.

Ve stejné době, kdy Jan Pavel II. vykonával zasvěcení světa Panně Marii Fatimské 24. března 1984, sloužil tajně v Moskvě v Uspenském chrámu (Nanebevzetí Panny Marie) mši svatou a vykonal akt zasvěcení. Založil dílo Pro Deo et fratribus a intenzivně pomáhal věřícím v komunistických krajinách. S velkou horlivostí také šířil spolu s P. M. Sieglem poselství Panny Marie, Matky všech národů z Amsterdamu. 25. března 2004 obdrželo jeho společenství Pro Deo et fratribus – Rodina Panny Marie definitivní papežské schválení.

Od června 2006 žil v klášteře bratří Servitů v Nových Hradech u Českých Budějovic, kde se jeho zdravotní stav postupně zhoršoval a odkud ho Pán povolal k sobě na věčnost.

Pohřeb Mons. Pavla M. Hnilici se konal 18. října v Tmavě v katedrále Sv. Jana Křtitele. Obřad začal pokloněním před ostatky zesnulého. Pohřbu se zúčastnili představitelé katolické církve na Slovensku, slovenští biskupové, zástupci konference biskupů z Čech, Ruska a Rakouska. S kyticemi květů přišli zástupcové NR SR s podpředsedou Milanem Hortem, kancelář prezidenta zastupoval Milan Čič. Soustrastný telegram poslal i předseda vlády Robert Fico. Mezi zúčastněnými byl i bývalý prezident SR Michal Kováč a velvyslankyně SR při Svaté Stoliči Dagmar Babčanová. Hlavním celebrantem mše svaté byl kardinál Ján Chryzostom Korec, kterého zesnulý biskup Hnilica vysvětil tajně na biskupa. V katedrále se obřadů zúčastnilo okolo 2000 věřících, mezi nimi mnoho členů církevních společenství. Po obřadech byly jeho tělesné pozůstatky uloženy v kryptě katedrály Sv. Jana Křtitele.

PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ

**Česká Misie v Chicagu srdečně zve všechny děti i dospělé
na Mikulášskou besídku**

v neděli 3.prosince 2006

**v Besedním domě farnosti Panny Marie Svatohorské
2416 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804
Sál bude otevřen od 2.00 odpoledne
Program začne ve 3.00 odpoledne**

Prosíme rodiče, aby přihlásili děti, které chtějí vystoupit v programu.

Můžete je sami naučit nějakou básničku nebo písničku.

Pokud máte zájem můžeme Vám nějaké materiály poskytnout a pomoci s nácvikem dětí.

Bližší informace podá

Fr. Dušan Hladík - Tel: (708) 656 7472, Mobil: (708) 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilosti
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006

Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave

Cleveland, OH

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

NOVEMBER 1, 8, 15, 22 & 29

DECEMBER 6, 13, 20 & 27

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family
Tradition of Funeral service

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

srdečně zve své členy a veřejnost
na zajímavý večer

v úterý 14.listopadu 2006 v 7 hodin večer
v dolní besední místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

*Na pořadu bude promítání
dokumentárního barevného filmu*

XIV. VŠESOKOLSKÝ SLET

Tento slet probíhal v Praze v červenci t.r. a zúčastnilo se ho též několik členů Sokola z naší chicagské oblasti. Krásné záběry různých tělocvičných skladeb, za melodických zvuků hudby, od drobotiny, přes mládež až po dospělé ženy a muže potěší a okouzlí jistě každého návštěvníka.

Těšíme se na Vaši účast 14.listopadu.
Dobrovolný dar \$ 3.00
NAZDAR!

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

PROBLÉMY S POČÍTAČEM ?

RELAX....POMOC JE NA CESTĚ !

OPRAVUJEME VŠECHNY ZNAČKY POČÍTAČŮ

- Opravy PC**
- Odvirování / Vycištění**
- Lekce a školení:**
 - Internet
 - Základy ovládání PC

888-834-9266

SMARTech Computer

Vroucí vzpomínka

*Letošního 26.listopadu
uplyne již devět let,
co náhle a neočekávaně
odešel na věčnost
můj milovaný manžel, pan*

Josef Sova

Jeho náhlý odchod jsme těžce nesli a v našich srdcích zůstává stále s námi.

Mši svatou za něho budeme obětovat u Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 25.listopadu 2006 v 6.30 hodin večer

*Věrně vzpomíná celá pozůstalá
rodina zde v Americe
i na rodné Moravě.*

**Emilie Sovová, manželka
za celou rodinu**

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary - Treasurer
Mary Ann Mahoney, President
Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

**Pošlete svým přátelům
vánoční blahopřání
prostřednictvím
Hlasů národa**

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do redakce text přání nejpozději do 25.listopadu
cena za ¼ stránky je \$ 40.00

REMONT EP INC. **Evžen Peroutka** **Zavedená česká** **stavební firma,**

nabízí veškeré práce remodelingu
v tomto sortimentu:

Framing, drywall, plumbing,
painting, obklady, dlažba

Remodeling:
koupelny, kuchyně,
byty, basementy.

Kontakt: Evžen Peroutka
Tel: 773 – 802 3280

Vážení krajané,

rádi bychom Vás pozvali ke sledování vysílání nově vzniklé
televizní společnosti OrbisTV.

Kde a kdy? Každý pátek od 7 do 8 hodin večer na 48. kanálu
veřejné televize nebo na kanálu 248 kabelové televize Comcast.

Dále každou neděli od 11 do 12 hodin ráno na 23. kanálu
veřejné televize.

Vysílání je rovněž možné sledovat kdykoliv na webových stránkách

www.orbistv.com

BYT K PRONAJMUTÍ **v Berwynu**

Byt je ve 2. poschodí, má 2 ložnice,
novou kuchyni, nové koberce,
topení je zahrnuto v nájmu.

Nájem činí \$ 800 + security deposit
Telefon: 708 – 484 7470

Czech Voice of Cleveland **WERE 1300-AM**

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

Host: Joe Kocab

WHK 1220-AM

Sundays: 3.00 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

**Vás zve k poslechu
hudby z naší vlasti**

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 am

KURSY „AMERIČTINY“

pro začátečníky i pokročilé.

Kursy jsou vedeny americkým instruktorem českého
původu s více než čtyřicetiletou pedagogickou zkušeností.

Hlavní důraz se klade na správnou výslovnost,
idiomatické výrazy a konverzační zručnost.

Kursy se konají

v úterý v 7.00 hodin večer

(kromě druhého úterý v měsíci)

v domě České Misie

2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Na shledanou se těší

Váš česko-americký instruktor

Tony Jandáček

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

Vážení čtenáři Hlasů národa.

Dovolte, abych připojil několik slov k známce Lou Čevely. State Farm agentura je snad nejspolehlivější Americká pojišťovna. Znáám Lou Čevelu téměř 50 let i jeho rodinu, paní Beatrice a syna Randyho. Před několika lety jsem se vracel z hub v Michigan. Blízko města St. Joseph mi na dálnici vběhla do cesty smka, která způsobila na mém autě škodu přes \$ 4000. Podařilo se mi s poškozeným autem dojet ke kanceláři Čevelových, kde všichni nasadili síly i po zavírací době, aby mé auto bylo odtazeno. Randy pak odvezl mě i kamaráda Vládu Holečka do našich domovů. Mé auto bylo opraveno dobře a rychle k mé naprosté spokojenosti. Během let jsem u Čevelů získal pojištění na dům, ba i životní pojistku. Mohu proto doporučit co nejvřeleji Lou Čevela Insurance Agency všem, kdo mají zájem o spolehlivé pojištění u české agentury.

Tony Jandáček

Pravidelné filmové večery

Generálního konzulátu České republiky v Chicagu pořádané ve spolupráci s pražským výborem Chicago Sister Cities International Program pokračují: v pondělí 6. listopadu, 2006 v 19:00 hodin

promítáním filmu

„OBČAN HAVEL JEDE NA DOVOLENOU“

pod záštitou generálního konzula Marka Skolila, s besedou a autogramiádou spoluautora a koproducenta Jana Nováka.

na Generálním konzulátu 205 N. Michigan Avenue, 16. patro, Suite 1680, Chicago, IL 60601).

Tento 77 minutový dokument popisuje cestu tehdejšího disidenta Václava Havla po Československu v roce 1985. Portrét Václava Havla a jeho přátel z disidentů, zarámovaný dobovým zpravodajstvím České televize (žně probíhaly hladce), ukazuje, že je možné žít plnohodnotný život dokonce i pod tlakem totalitního režimu. Dokument popisuje život bývalého prezidenta Československa a později České republiky. Jan Novák je také autorem známé knihy Zatím dobrý, Mašínovi a největší příběh studené války.

Film bude promítán v českém znění s anglickými titulky.

Vstupné je zdarma, ale vzhledem k omezené kapacitě je nutné se předem zaregistrovat na telefonním čísle 312 861 1037 nebo e-mailem na adrese chicago@embassy.mzv.cz

DALŠÍ KULTURNÍ AKCE V CHICAGU

42nd Annual Czechoslovak Folk Festival
("Krojovaný Ples")

Saturday, 11/04/06

Doors open 6 p.m., program at 7:30 p.m.

Sokol Spirit Hall, 3909 S. Prairie Avenue, Brookfield

Event is organized by the Moravian Cultural Society. Donation

USD 15 - Music by Joe Patch's St Louis Express

140th Anniversary Celebration Chicago Sokol

Saturday 11/11/06

6:00 p.m. Skyline West Banquets, Berwyn

Seminar – Immigration and Consumer Fraud

Wednesday, 11/15/06

7:00 p.m. Consulate General of the Czech Republic

205 N. Michigan Avenue, Suite 1680

The representatives of the Illinois Attorney General's Office and the Citizenship and Immigration Office will inform about the current issues and give advice concerning the immigration and consumer fraud.

Admission is free. Participation is anonymous.

Exhibition of Emmanuel Kodet's Models
Photographs opens to public

Saturday, 11/18/06

Restaurant hours Klas Restaurant,

5734 W Cermak Rd, Cicero

Exhibition will be open until mid-December.

Neúnavný nositel Krista

Giacomo Maffei

9. listopadu 1914 – 24. července 1935

Giacomo Maffei

Skupina vyráží každou neděli ráno. Šest kilometrů po cestě plné prachu nebo bláta podle roční doby. A zde je cíl – baráky nedaleko Bologně, kde bydlí nezaměstnaní a chudí dělníci. Mládenci vstupují do příbytků, rozdělují „poukázky“ na jídlo, léky, oděv a přinášejí mnoho radosti. Stojí je to každotýdenní úspory. Dva z nich jsou lékaři a ti se starají o nemocné. Patří k „Svatému Vincenci“. Jeden z nich se jmenuje Giacomo Maffei, student prvního ročníku

medicíny. Jeho otec je malý průmyslník v Casalmaggiore. Od prvních roků života je náročným chlapcem. Jeho otec říká: „Mým misionářem byl on. Nesnášel, když člověk jedním způsobem věří a jiným způsobem jedná.“ Maminka ho prostým způsobem učila milovat Ježíše a ukazuje mu často na kříž, znamení jeho velké lásky.

Jednou v sobotu mu učitel řekl: „Zítra je neděle. Pojďte se mnou, uděláme si výlet na kole.“ Giacomo odpověděl: „A

co mše svatá?“ „Pro jedenkrát...“ „Mýlíte se,“ odpověděl student. „Vy byste nám měl dávat příklad, a místo toho...“

Narodil se v Kremoně 9. listopadu 1914. Již v základní škole byl pilným žákem, pak se dal zapsat na střední školu. Studium bral vážně, ale v kvintě propadl při zkoušce z matematiky.

Po tomto neúspěchu se Giacomo rozhodne: „Půjdu opakovat kvintu u salesiánů v Turíně.“ Po nějaké době řekl: „Tam se mi rozsvítilo světlo o mnoha věcech. Pán mě velice miluje.“

V dubnu se poprvé účastní duchovních cvičení. Tři dny rozjímání a modliteb. Novým způsobem se setká s Ježíšem jako svým největším Přítelem, který zcela změní jeho život. Napsal: „Podstoupil jsem mnoho bojů se sebou samým. Jsem spokojen, protože nyní jsem pochopil, že jsem se narodil pro život věčný. Přemýšlel jsem o sobě a o své budoucnosti. Co budu dělat ve svém životě?“

S Donem Tonim

Ve škole chtěl uspět ve všem včetně matematiky. Hledá dobrého vůdce pro svou duši. U „Svatého Jana“ potká mladého kněze Dona Petra Zerbina, který se po malém váhání stává jeho duchovním vůdcem. „Potřebuji někoho, kdo by mi rozuměl a pomohl mi stát se dobrým křesťanem.“

Na konci školního roku složí zkoušky na lyceum. V říjnu nastupuje studium ve Valsalice na turínském návrší. Zde se seznámí s Donem Antonínem Cojazzim, profesorem filozofie, ředitelem ústavu a velkým přítelem mládeže. Říkají mu Don Toni. Ten dokáže v setkáních plných světla a radosti nadchnout mládež pro důvěrný život s Ježíšem Kristem a pro apoštolát uprostřed světa.

Giacomo přilne k Donu Tonimu a pokládá ho za svého učitele. Vstupuje do Katolické akce, která pracuje na jeho škole. Je rok 1931, rok, kdy začínají střety mezi nastupujícím fašismem a Katolickou akcí. Papež Pius XI. Vstupuje na bitevní pole svou encyklikou „Non abbiamo bisogno“ (Nepotřebujeme). Giacomo nadšeně poznamená: „Budu mezi silnými a velkodušnými mladými lidmi, kteří se nestydí hlásat: – Jsme katoličtí křesťané.“

Don Toni připravuje své mladé žáky, ke kterým patří i Giacomo, aby byli právě takoví: svobodní a silní, svědkové Ježíše Krista. Představuje jim vhodné vzory, mezi nimi Giorgia Frassatiho, který byl jeho žákem a zemřel ve věku 24 let před několika lety. „Budu jako on,“ rozhodne se Giacomo.

Na pozvání Dona Cojazziho vstoupí do sdružení svatého Vincence ve Valsalice. V neděli, když si mladí po mši svaté hrají na dvoře nebo spolu diskutují, Giacomo odchází se svými druhy od „Svatého Vincence“ za chudými. Večer, když se všichni baví o sportu, je mezi nimi jako cizinec: „Když myslíme na ty, kteří trpí, připadnou nám řeči o fotbalu hloupé.“

Chtěl by, aby všichni mladí vstoupili do „Svatého Vincence“, a opakuje: „Kdo slouží chudým, nachází Boha.“

Následují dny plné školní práce. Ježíš nadchl Giacomu, ale boj, aby mu zůstal věrný, je ostrý. Napsal si svá předsevzetí: „Máme přísnou povinnost: studovat a zase studovat.“ „Musím být čistý, Pane, především čistý.“ „Jak krásná je svatá zpověď, když je duše smutná a nenachází světlo!“

Ježíš jako odpověď

Během prázdnin v Casalmaggiore se setkává s chlapci a mluví s nimi o Ježíši a doporučuje jim ho jako jedinou odpověď na všechna jejich životní „proč“. Píše články do místních novin, jak to už předtím dělal v Turíně. Mluví, píše a jedná jako vůdce zamilovaný do Krista. Šetří, jak jen může, aby mu zbylo pro chudé. Vyhledává je v jejich domech, pohne otce k tomu, aby jim také pomáhal.

Jednoho dne pozve Dona Cojazziho do Casalmaggiore. Don Toni přijede a promluví o Kristu před mládeží, dospělými i před zástupci místní správy. Mluví o Kristově království ve společnosti, o chudých, kterým je třeba sloužit, o radosti života z víry. Giacomo je velice spokojený. Když Don Toni odejde, poznamenává si: „Pozval mě, abych ministroval při mši svaté. Budu to dělat vždycky. Řekl mi: – Dej mnoha lidem poznat Ježíše! To je příkaz, který vyplní.“

Také v druhém a třetím ročníku má trápení s matematikou, ale filozofie a literatura jsou jeho koníčkem. Uvědomuje si, že někdy je pro náhamu smutný, ale myšlenka na Giorgia Frassatiho a především každodenní svaté přijímání mu vracejí radost. A tu všude rozdává, i když se do jeho srdce vkrádá smutek a mozek se trápí studiem.

V 18 letech je v posledním ročníku. Chce ještě lépe poznat Ježíše a víru v něho. Učí se pilně k závěrečným zkouškám a sleduje události v Církvi a ve světě. „Nemůžeme zůstat lhostejní k problémům lidstva,“ poznamenává v lednu 1934. „Doba je bitva. Musíme se připravit, abychom žili a pracovali statečně pro katolickou věc.“

Když složil závěrečné zkoušky a obstál i z matematiky, запиše se na lékařskou fakultu na univerzitě v Bologni, aby svůj další život prožíval jako dar. Opět začne se službami ve „Svatém Vincenci“. Sblíží se se dvěma staršími manželi, kteří mají mnoho dětí, ale nemají dosud církevní sňatek. Pozvolna je připravuje na přijetí této svátosti. Žena přijme také svatý křest. Oba přistoupí ke svaté zpovědi a svatému přijímání.

Od listopadu 1934 studuje v Bologni. Rozděluje svůj čas mezi studium a apoštolskou činnost mezi nejpotřebnějšími. Chudinské baráky se stávají střetem jeho nedělí, jak jsme již viděli. Navštěvuje je se svými přáteli, kteří sdílejí jeho ideály. Chce pro všechny vyzařovat Ježíše Krista.

Bez zastávky

V Bologni vstoupí do mariánské kongregace, aby mu Maria všude pomáhala roznášet Ježíše. Píše články do bolognského tisku, které jsou plné víry. Prochází krajem a farnostmi, aby nadchl mladé pro Ježíše. A studuje, aby se stal lékařem. Raimondo Mancini, pozdější významný novinář, na něho vzpomíná: „Giacomo Maffei byl čistý v pravém slova smyslu. Čistota krásná a radostná. Jeho život byl jako křišťál.“

Na jaře 1935 запиše Giacomo do svého deníku: „Žít a pracovat, to znamená nosit v srdci rychlost, abychom dosáhli cíle.“ „U mladých je buďto taková svatost, že milují nade vše Boha, nebo žijí jako živočichové, nic miň a nic víc.“ „Kdo nechápe život jako flám, ale jako úkol, nemůže ztrácet čas.“

13. července 1935 nemůže ráno vstát. Má vysokou horečku. „Je to slepé střetnutí,“ konstatuje lékař. Zdá se, že operace je úspěšná, ale 23. července se horečka vrací. Zánět pobřišnice. Lékařský zákrok ho má vytrhnout z náruče smrti. Když se mu vrátí vědomí, cítí, že umírá. Má jen jedno přání: „Přineste mi Ježíše!“ Ve 23 hodin 24. července přijme svátosti umírajících. Svůj kříž svědectví matce se slovy: „Je pro tebe. Uchovej se ho jako památku na mne!“

Nyní vidí Boha i svůj vzor Piera Giorgia Frassatiho, který zemřel před desítkami lety. Ještě v červnu si napsal jako svůj program: „Žít a strávit se pro ideál. Žít znamená být neúnavným nositelem Krista, který je Život.“

Paolo Rissotto

Maria Ausiliatrice 8/2006

EUCHARISTICKÉ OZVĚNY

Eucharistické zázraky

Walldurn roku 1330

V nevelkém středověkém německém městečku Walldurn, ležícím mezi Frankfurtem a Würzburgem asi 60 km severovýchodně od proslaveného univerzitního města Heidelbergu sloužil v roce 1330 v kostele sv. Jiří mši svatou kněz pokročilejšího věku Otec Heinrich Otto. Když pozvedl po konsekraci hostii a kalich, nešikovně zavadil paténou o kalich, takže krev Pána Ježíše vystříkla na korporál. Byl poněkud znepokojen svou nešikovností, ale jeho znepokojení se proměnilo v úžas, když uviděl, co se objevilo na korporálu. Víno se proměnilo v opravdovou krev a vytvořilo obraz ukřižovaného Krista, obklopeného jedenácti trním korunovanými hlavami.

Otec Heinrich byl zdrcen. Jeho celé tělo se trásl. Instinktivně chtěl zakrýt svoji trapnou chybu vylití krve Pána Ježíše na korporál. Nedovedl v té chvíli pochopit tento jev jako znamení shůry, které by mělo být odhaleno. Nejlepší věcí, kterou mohl udělat by bylo, ukázat věřícím zázračný korporál a vzdávat při tom chválu Pánu za to, že udělil tak vzácný dar lidem v kostele sv. Jiří, ale Otec Heinrich to neudělal. Odsunul potřísněný korporál stranou a pokračoval ve sloužení mše svaté.

Když mše svatá skončila a lidé odešli z kostela, Otec Heinrich znovu rozložil korporál, aby se přesvědčil, zda ho jeho oči neoklamaly. A skutečně, vyobrazení bylo nyní ještě jasnější. Kněz zíral uchvácen na nebeský obraz ukřižovaného Krista obklopeného jedenácti trním korunovanými hlavami a zdálo se mu, že věčnost prostoupila čas. Konečně se rozhlédl po kostele. Byl zde naprosto sám. Vzal korporál a ukryl jej do zvláštní schránky pod oltář. Byl přesvědčen, že jej tam nikdo nenajde.

Od chvíle, kdy se udál tento eucharistický zázrak však Otec Heinrich pro-

Hlavní oltář poutního kostela se zázračným korporálem ve Walldurnu

žíval velké duševní úzkosti. Obraz vtisknutý do korporálu mu přicházel na mysl ve dne v noci. Začal si uvědomovat, že udělal chybu, když korporál ukryl. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc poznával, že tento zázrak patří celé církvi. Stále však ještě váhal. Když cítil, že se blíží chvíle jeho smrti, věděl, že nemůže umřít, dokud se nevyzná z hříchu opomenutí, který ho pronásledoval ode dne, kdy zázrak zatajil. Nakonec si zavolal svého přítele kněze a vyznal se mu ze svého přechinu. Poprosil ho, aby počkal, až zemře, a teprve potom vyndal zázračný korporál z úkrytu. Když Otec Heinrich Otto dostal rozhřešení a pomodlil se modlitby, které mu byly uloženy za pokání, klidně zemřel.

Jeho zpovědník v doprovodu dalších kněží šli ihned do kostela, kde v úkrytu pod oltářem našli krví prosáklý korporál. Krev byla stále čerstvá a obraz ukřižovaného Krista obklopeného jedenácti trním korunovanými hlavami uchvacoval svou majestátností. Kněží poklekli, aby adorovali tento obdivuhodný zázrak, kterým bylo městečko Walldurn obdařeno.

Korporál byl vystaven k uctívání a stal se poutním místem nejen pro Německo, ale pro celou Evropu. Přicházeli sem poutníci v tisícových zástupech a byli odměněni četnými zázraky tělesných i duchovních uzdravení.

V roce 1445 byl eucharistický zázrak z Walldurnu poslán do Říma, aby zde byl ověřen vatikánskými autoritami. Papež Evžen IV. (který tři roky před tím potvrdil zázrak z Ferrary, jak jsme o tom psali v letošním květnovém čísle) se velice zajímal o tento eucharistický zázrak. Kněží z Walldurnu přinesli všechny potřebné doklady, a tak Evžen IV. nejen pravdivost eucharistického zázraku potvrdil, ale také udělil plnomocné odpustky všem, kteří zázračný korporál uctí v oktávě svátku Božího Těla. Ve Walldurnu byl vybudován majestátní kostel, ve kterém je na hlavním oltáři vystaven zázračný korporál. Úcta k eucharistickému zázraku pokračovala i během protestantské reformace a během obou světových válek. V červnu 1985 se celý měsíc slavilo 650. výročí tohoto zázraku.

Korporál potřísněný Kristovou krví s obrazem ukřižovaného a hlavami s trnovou korunou z Walldurnu

Réunion roku 1902

Réunion je malý ostrov sopečného původu o rozloze 2510 km² v Indickém oceánu. Je vzdálen 750 km východně od ostrova Madagaskar. Ostrov byl francouzskou kolonií až do roku 1946, kdy nabyl určité samostatnosti v rámci francouzské ústavy. Hlavní obživou obyvatelstva, jehož počet přesahuje něco přes 700 tisíc je pěstování cukrové třtiny a potom turisté, které sem lákají nádherné mořské pláže. Roční průměrný příjem na osobu je \$ 4300. Předrevoluční vliv katolické Francie lze pozorovat na každém kroku, neboť téměř všechny městečka na ostrově nesou jména svatých jako: Svatý Josef, Svatý Ludvík, Svatá Růžena a podobně. Hlavní město je pojmenováno po svatém Denisovi, který byl prvním biskupem pařížským a za pronásledování Diokleciána byl r. 258 umučen. Jeho tělo bylo vhozeno do Seiny, odkud bylo vyloveno a později nad jeho hrobem bylo vybudováno světoznámé benediktinské opatství sv. Denise.

V kostele sv. Ondřeje, nacházejícím se ve stejnojmenném pobřežním městečku vzdáleném něco přes 20 km jihovýchodně od hlavního města ostrova Réunion Svatý Denis, v neděli 26. ledna roku 1902 tamější farář Otec Lacombe zahájil v 8 hodin ráno 40 hodinovou adoraci Nejsvětější svátosti oltářní. (Podle katolické encyklopedie vydané Katolickou univerzitou Ameriky, čtyřiceti hodinová nepřetržitá výstava Nejsvětější svátosti oltářní symbolizuje přibližně počet hodin mezi smrtí a vzkříšením Pána Ježíše, tedy dobu, kdy jeho tělo leželo v hrobě.) Jak bylo zvykem v době před II. vatikánským koncillem, adoraci zahájil mší svatou „coram sanctissimo“ (před Nejsvětější). Před mší svatou vystavil kněz v monstranci nad svatostánkem Nejsvětější svátost oltářní. Během mše svaté, když Otec Lacombe pozvedl oči při konsekraci k hostii v monstranci, místo hostie tam spatřil tvář trpícího muže, jehož oči byly zavřené, hlava byla unaveně nakloněna doprava a po tváři mu kanuly slzy. Kněz myslel, že

je obětí optické iluze, a tak pokračoval ve sloužení mše svaté, aniž by někomu něco řekl. Když se vrátil po skončení mše svaté do sakristie a začal se svlékat z mešních rouch, přistoupil k němu nějaký člověk s žádostí, aby mu posvětil medailku. Kněz ho požádal, aby se šel nejdříve pomodlit před vystavenou Nejsvětější svátostí oltářní. Muž se za chvíli vrátil celý rozrušený a prohlásil, že v monstranci spatřil mužskou tvář. Potom kněz požádal ministranty, aby šli pokleknout před Nejsvětější svátostí oltářní a řekli mu, co uviděli. Ti se brzy vrátili se zprávou, že viděli posvátnou tvář. Potom dvě starší ženy, když poklekly v modlitbě před Nejsvětější svátostí oltářní souhlasně potvrdily, že v monstranci viděly zarmoucenou mužskou tvář. Tehdy Otec Lacombe požádal jejich devítiletou neteř Marii, aby vystoupila po schodišti za oltářem a úplně zblízka se podívala na hostii v monstranci a ona ještě po letech jako dospělá žena v přísežném prohlášení potvrdila: „Já, Marie Le Vaillant of Haute Court, nemohu nikdy zapomenout, co jsem tehdy spatřila. V mé paměti bude navždy vryta tvář Pána Ježíše. Jeho tvář je stále přede mnou a ovlivňuje celý můj život.“

Zpráva o zázraku se rychle rozšířila po celém městečku a lidé začali přicházet do kostela, aby uviděli zázrak. Všichni chtěli přistoupit co nejbližší k oltáři a někteří šli dokonce i za oltář a také oni viděli stejnou tvář jako ti před oltářem. Zpočátku nemohli věřit svým očím, mysleli, že úkaz se musí nějak vysvětlit. Domnívali se, že snad vidí odraz z horících svíček nebo slunečního světla pronikajícího okny a vytvářejícího stíny na hostii a vzbuzujícího zdání, že je na hostii vidět lidská tvář. Když ale byly pozhasinány svíce a uzavřeny okenice, takže nastalo v kostele pološero, tu zazářila svatá tvář jasněji než před tím a svým světlem zaplavila oltář, takže ji bylo vidět jasněji než dříve. Téměř každý mohl vidět svatou tvář a to jak věřící, tak bezbožní. Bylo zajímavé, že všechny sestřičky z blízkého kláštera sv. Josefa svatou tvář viděly, ale jejich představená velebná matky Eduarda ji neviděla, ale příštího roku, kdy ve výroční den byla Nejsvětější svátostí oltářní

Podoba Ježíše Krista, jak se ukázala na hostii v kostele sv. Ondřeje v Réunion

vystavena, ona byla jediná, která svatou tvář uviděla.

Okolo druhé hodiny odpoledne se zjevení počalo měnit. Na místo svaté tváře se počal objevovat Kristus na kříži, jenž se zvětšoval, až daleko přerostl rozměry hostie. Podvečerní nešpory byly uzavřeny svátostným požehnáním. Když vyplněný kostel zpíval „Před svátostí touto slavnou“ (Tantum ergo sacramentum...) zjevení zmizelo.

Sídelní biskup sv. Denise nařídil, aby byla zachována hostie eucharistického zázraku a byly shromážděny přísežné výpovědi očitých svědků, kterých bylo na stovky. V roce 1904 Otec Lacombe na Eucharistickém kongresu ve francouzském městě Angoulême (ležícím asi 100 km od Bordeaux) podal výmluvné a přesvědčující svědectví o eucharistickém zázraku ve svém kostele sv. Ondřeje v Réunion a všechno opět opakovat na kněžských duchovních cvičeních v nedalekém Périgueux. Jeho svědectví zanechalo hluboký dojem nejen v celé Francii, ale i v Evropě.

Připravil Karel Chrobák

INDIE vs. EVROPA

Úkol, který nám dal Stvořitel pokračuje

Mojí drazí přátelé,

U vás jste začali nový školní rok a také zde pokračuje naše práce. Je to úkol který nám dal náš dobrý Stvořitel: Pracovat dokud můžeme. On se postará o to, aby nám dal spravedlivou odměnu, až se před ním jednou objevíme. Nesmíme se bát, vždyť on je stále náš dobrotivý Otec.

Když jsem přišel do Indie v roce 1935 byli jsme my, salesiáni, z více než 90% Evropané a nyní už jsou v tomto společenství samé indické tváře, které radostně hledí vstříc budoucnosti. Za pár let převezmou korouhev děti domorodých kmenů úplně. Takový je běh života.

V Imphalu jsme zakotvili v roce 1957 a teď už zde máme 40 far, 45 vyšších a středních škol a 110 středisek mládeže a misie s kněžími a sestřičkami. S pomocí Boží se v těchto padesáti letech udělalo skutečně mnoho a práce s důvěrou pokračuje dál. Bylo to i díky vaší pomoci. Nikdy jsme nebyli sami, bylo mnoho těch, kteří přinesli svou cihlu nebo práci na budování chámy Páně ke slávě boží. I nadále budeme potřebovat vaši pomoc.

Také já pomalu předávám, co je možné, svému pomocníkovi. Jmenuje se Peter Salu. Je to mladý, nadaný kněz z kmene Mao. Před rokem dostal doktorát v Římě a pomáhá teď panu inspektorovi. S ním a s panem ekonomem jsme se rozhodli změnit naši banku která nám teď slouží. Je to:

John Med, Salesians of Don Bosco, Federal Bank LTD
Nyamo Lotha Rd, A/C 2671, Dimapur 797 112 Nagaland, INDIA
 V České republice zůstávají naše střediska jako dříve:

1. Jan Med, Salesiánská Inspektorie Dona Bosca,
Kobiliské nám.1
Praha 182 00, Czech Republic
2. Jiří Med,
Náměstí 17,
Bosonohy
Brno 642 00, Czech Republic
3. Antonín a M. Orlovi
U hřbitova 22
Jihlava 586 01 Czech Republic

Ještě jednou vám děkuji za všechno co jste pro nás udělali. Modlím se za vás a za Vaše rodiny a Kristus Pán a Jeho svatá Matka se bude za vás přimlouvat. Prosim také o vaše modlitby. Bůh budiž s vámi.

Váš věrný

Jan Med SDB
 Manipur, INDIA

Kněz vyplašil zloděje a ten na něj zaútočil

Je svátek Povýšení sv. Kříže a vlašimský kaplan P. Mikuláš Uličný se modlí nešpory. To ještě netuší, že na příští okamžiky bude ještě dlouho (a rozhodně ne v dobrém) vzpomínat. „Zaslechl jsem divné zvuky, zhasnul jsem světlo, abych mohl neviděn vyhlédnout z okna. A vidím chlapa, jak táhne měděné okapy od našeho kostela. Vysel jsem před faru, ale lapka se ztratil mezi paneláky. Volal jsem policii. Pak jsem prošel zahradou ke kostelu. Ten muž se po chvíli vrátil a dál kradl. Křikl jsem na něj, ať vypadne a nechá kostel na pokoji,“ vypráví P. Uličný.

Zloděj místo aby zmizel, začíná na kněze útočit. Pravděpodobně nebyl sám a kumpáni zatím utíkají. Kaplan po chvíli slyší zvuk odjíždějícího auta. „Ten chlap se rval s nůžkami na plech v rukách. Měl jsem štěstí, že mě nebodnul. Měl kuráž, ale nedal jsem se. Dostal co proto a nakonec se odelhal pryč. Narazil zkrátka na „východňára“, říká dnes už s úsměvem P. Uličný, rodák od Prešova, ze šarišské vesnice Vítaz. Zároveň přiznává, že ani on nevyvázl z bitky bez následků. Ruku má kvůli vykloubenému prstu v sádře, na noze podebráný nehet a pohmožděný hrudník mu nedá v klidu spát ani několik dnů po incidentu. „Pannu Marii Sedmibolestnou jsem tak mohl oslavit svými „malými“ bolestmi,“ zlehčuje svá zranění kněz.

Policie se bohužel nedovolal, protože na služebně, kam telefonoval, nikdo nebyl. Hlídka patrolovala po městě. „Vždy je nezbytně nutné volat na tísňovou linku 158. Odtud jsou kolegové schopní poslat na místo vysílačkou hlídku,“ vysvětluje kapitán František Votýpka z vlašimského policejního oddělení.

Slovy obdivu nad odvahou svého spolubratra nešetří vlašimský farář P. Jan Dlouhý: „Velmi upřímně svého kaplana obdivuji. Já bych si netroufnul zasáhnout, zvlášť kdybych tušil, že je jich víc,“ chválí P. Dlouhý a dodává: „Všichni ve farnosti ho oceňují, lidi byli šokováni agresí zloděje.“

Případem se dále zabývá policie. „Pan farář útočníka popsal, ale protože se to stalo ve tmě, není popis příliš přesný. Prováděli jsme šetření kolem kostela a objíždíme sběrný v širokém okolí, kde hledáme okapy a ty, kteří je tam odložili,“ vysvětluje kapitán Votýpka a dodává, že byly zahájeny úkony trestního řízení pro trestný čin krádeže a ublížení na zdraví. „Tím napadením je to mnohem závažnější,“ uzavírá kapitán František Votýpka.

Jiří Macháně
 Katolický týdeník 40/2006

MLADÝM

1.listopadu

SLAVNOST VŠECH SVATÝCH

Vychází z historické události - posvěcení Pantheonu v Římě roku 609. Pantheon byl původně antický chrám, v němž se uctíval kult všech římských bohů, a který byl přeměněn na křesťanský chrám. - Všechny svatých je vzpomínkovou slavností zemřelých, kteří již dosáhli věčné blaženosti a jsou již v nebi u Boha (na rozdíl od Dušiček, které jsou vzpomínkou na ty, kteří této blaženosti ještě nedosáhli).

2.listopadu

PAMÁTKA VŠECH ZEMŘELÝCH

Lidově označovaná jako Dušičky je vzpomínkou na zemřelé, jejichž duše ještě pobývají v očistci. Úctu a vděčnost svým předkům projevovali lidé od nejstarších dob. V počátcích křesťanské církve se na zemřelé vzpomínalo v rodinném kruhu. Výroční vzpomínka spojená s veřejnou slavností se objevila až po roce 998 ve francouzském reformním klášteře v Cluny. Od 11. do 13. století se svátek rozšířil do dalších zemí a ve 14. století zdomácněl i v Římě. Od roku 1915, kdy v první světové válce zahynulo mnoho lidí, mohou kněží sloužit toho dne tři mše svaté. Věřící přicházejí na hřbitovy modlit se za zemřelé a pro duše v očistci lze získat plnomocné odpustky.

Podle lidové víry vystupují v předvečer Dušiček duše zemřelých z očistce, aby si alespoň jednou v roce odpočinuly od muk. S tím souvisela řada pověrečných praktik. Lampa se místo olejem plnila máslem, aby si jí mohly duše zemřelých potřít spáleniny, které v očistci utrpěly. Rodina pila večer studené mléko nebo se jí lidé postříkali, neboť mléko pomáhalo k ochlazení duší. - Konaly se průvody na hřbitovy, lidé navštěvovali hroby svých zemřelých a přátel, zdobili je květy, věnci a svícemi. - V některých vsích se peklo zvláštní pečivo zvané „dušičky“, jímž se obdarovávali pocestní, žebráci u kostela a chudáci.

ADVENT

Advent znamená „příchod“ a je dobou očekávání příchodu Mesiáše. Začíná čtyři neděle před Vánocemi. Advent je dobou postní, v níž platily zásady střidmosti v pití a jídle, zbožného rozjímání a zákazu zábav, tance a zpěvu. Symbolem adventu je adventní věnec se čtyřmi svícemi, které se postupně zapalují o adventních nedělích. V dřívějších dobách bylo zvykem každý den časně ráno chodit do kostela na tzv. „roráty“ – mše svaté ke cti Panny

Marie. Adventní přípravu na Vánoce provázely často četné lidové obřady a zvyky např. oslava sv. Barbory, sv. Mikuláše nebo příprava betlémů.

4.prosince

SVATÁ BARBORA

Narodila se počátkem 3. století v maloasijské Nikomedii v rodině bohatého kupce, zavilého nepřitele křesťanů. Aby dceru uchránil před světskými svody, nechal u svého domu vystavět luxusně zařízenou věž, v níž dceru uzavřel. Tato věž je atributem, s nímž se sv. Barbora zobrazuje nejčastěji. Mezi sloužícími však pracoval tajný křesťan, který sv. Barboru obrátil na víru. Jednou našel její otec u ní kříž a sv. Barbora se přiznala, že je křesťankou. Rozzuřený otec uchopil meč a chtěl ji na místě zabít, ale dívka se podařilo uprchnout do nedalekých hor. Otec ji však vypátral, odvedl domů a snažil se donutit ji zřici se křesťanství. Když neuspěl, odevzdal ji soudci. Mučení sv. Barbory viděla žena jménem Juliána; se soucitem předstoupila před soudce a přiznala se také ke křesťanství. V tu chvíli se sv. Barboře rány zázrakem zhojily. Soudce jí dal mučit ještě ukrutněji a na potupu ji nechal uříznout prsy. Nakonec sv. Barboře setnul hlavu mečem sám otec, spolu s ní (asi roku 237) skonala i sv. Juliána. Sv. Barbora patří mezi čtrnáct svatých pomocníků, jejichž společná památka se slaví 4. prosince.

V předvečer svátku chodily po venkovských domech „Barborky“ - ženy a děvčata zahalené do bílých prostěradel či šatů se závojem nebo rouškou přes obličej. Výjimečně byly převlečeny za jeptišky nebo měly vlasy rozpuštěné na záda, případně s věnečkem na hlavě. Převládala bílá barva, symbolizující panenskou čistotu. V ruce držely košík s ovocem a sladkostmi, jimiž podělily děti, ve druhé měly metlu, již hrozily zlobivým dětem. Svůj příchod někdy ohlašovaly zvonkem, tlúčením na okno nebo jen tise vstoupily a křesťanský pozdravily. Sborově zazpívaly píseň o sv. Barboře, případně se s rodinou společně pomodlily a pokračovaly k sousedům: My tři Barborky jsme, z daleké krajiny jdeme a dárky vám neseme. Neseme, neseme, velice to krásné, kdo se modlit bude, tomu je dáme, a kdo nebude, tomu hodně nalupáme. Barboro z rodu vzácného, dcero otce zuřivého. My tě ctíme, velebíme, tak, jak můžeme a víme; uvržena do žaláře, požívá nebeské záře; vstoupila z hrozné temnosti k veliké její svatosti.

Bývalo zvykem, že na svátek sv. Barbory řezali lidé třešňové větvičky („barborky“), nejen jako ozdobu světnice, ale jejich prostřednictvím se rovněž věstilo. Dávaly se do nádoby s vodou. Někdy děvčata pojmenovala každou větvičku jménem některého chlapce a věřila, že si vezmou toho, jehož jméno ponese ta, která první rozkvetne. Jindy se počítalo, kolikátý den po sv. Barboře větvička rozkvetne, aby se určil nejšťastnější měsíc příštího roku (rozkvetla-li 5. den, nejlepší měl být květen).

*Z knihy Vlastimila Vondrušky:
Církevní rok a lidové obyčeje,
Nakladatelství DONA 2005*

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Albrecht z Valdštejna

Albrecht z Valdštejna se narodil v roce 1583 v malé tvrzi Heřmanice u Jaroměře. V mládí osiřel a jeho výchovy se ujal otcův švagr, Jindřich Slavata z Clumu a Košumburku, nekatolík. Asi v roce 1597 poslal chlapce do luteránských škol ve Slezsku, v Goldbergu, později na luteránskou univerzitu v Altdorfu, které se říkalo „norimberská akademie“. Na univerzitě tropil Albrecht výtržnosti, v roce 1600 Norimberk opustil. Pak se toulal Evropou, aby na cestách získal zkušenosti a „studoval“ život. V roce 1602 je opět doma v Heřmanicích, pak se rozhodne vstoupit do vojska. Jako fendrich české pěchoty bojuje v roce 1604 v Uhrách proti Turkům. V roce 1606 byl Albrecht povýšen na hodnost plukovníka.

V roce 1609 se Albrecht ženil s bohatou vdovou Lukrecií z Landeku, které patří bohaté moravské panství v ceně víc než půl milionu zlatých tehdejší měny. Lukrecie je sice starší, ale to ctižádostivému Albrechtovi nevadí. Díky svému švagru Karlovi Staršímu ze Žerotína se Albrecht dostává do služby arciknížete Matyáše ve Vídni. Za pět let po svatbě (v roce 1614) Lukrecie umírá a jedenatřicetiletý Albrecht stojí na prahu etapy nového života. Má nyní velice slušný majetek a dobré postavení u vídeňského dvora. Keplerův horoskop slibuje Albrechtovi další životní úspěchy.

V roce 1617, kdy Ferdinand Štýrský bojuje s Benátčany, Albrecht Valdštejn přivede na

pomoc oddíl pěchoty a jezdců, které Valdštejn najal na svůj náklad. V roce 1618, kdy vypuklo v Čechách povstání, půjčuje císaři 40 000 zlatých na verbování pluku v Nizozemí a má za tuto půjčku od císaře daný slib, že se Valdštejn stane nejvyšším velitelem pluku v Nizozemí a zůstane přitom nadále také nejvyšším velitelem moravského stavovského pluku. Valdštejn přikáže moravskému stavovskému vojsku, aby přešlo na Ferdinandovu stranu. Váhající důstojníky moravského stavovského pluku přinutí poslechnout a jednoho přitom probodne. Pak se vojsko vydá k Vídni, po cestě se však zastaví a nakonec se vrátí, pouze Valdštejn prchá s pokladnou k císaři do Vídne. Císaři pak předá svůj lup a to 96 000 tolarů, které v císařské pokladně ve Vídni zůstanou „uloženy“ jako majetek moravských stavů pro případ, že se přidají na Ferdinandovu stranu a odkloní se od českého odboje.

Valdštejn vsadil na kartu, která vyhraje a risk mu vyšel. Na Moravě byl sice Albrecht z Valdštejna prohlášen „navěky“ za vyhnance a jeho majetek byl na Moravě zkonfiskován, ale to Valdštejnovi nevadilo. Obdržel od císaře pluk, bojoval na jeho straně proti českému odboji a bitva na Bílé hoře v roce 1620 znamenala také pro Valdštejna konečné vítězství.

Dne 11. listopadu 1620 přijel Valdštejn do pokořené Prahy. Koncem roku 1621 se stal Valdštejn vojenským velitelem Prahy a také současně „gubernátorem království českého“. Vedle místodržícího knížete Lichtenštejna byl nejmocnějším pánem porobené země. Spolu s ním Valdštejn vydával neohodnotnou měnu, skupoval zkonfiskované statky a vyměňoval je tak, aby získal ucelené území. Protože byl vzdáleným příbuzným Smiřických, usiloval i o jejich majetek. Poslední dva příslušníci rodu Smiřických mu nebyli nebezpeční: Markéta jako nekatolička uprchla ze země, její bratr Jan Jindřich byl debilní. Valdštejn se stal jeho poručíkem a z Jičína, kde měli Smiřičtí zámek, se Valdštejn rozhodl utvořit střed svého panství.

V roce 1623 se Valdštejn znovu oženil. Nevěstu si vybral tak, aby mu byla politicky prospěšná. Císařův rádce hrabě Karel Harrach má dceru Izabelu, právě s ní se Valdštejn oženil. Za tři měsíce po slavné svatbě je Valdštejn povýšen do knížecího stavu a jeho frýdlantské panství se stává knížectvím, později vévodstvím a on sám je vévodou z

Frýdlantu. Valdštejn sceluje svůj majetek do území od slezských hranic až k Mladé Boleslavi, zasahuje i část Liberecka, Hradecka i Litoměřicka. Císař mu tato území udělil jako léno, čímž vznikl v českém státě další stát – lenní knížectví, později vévodství Frýdlandské, které mělo svoji dvorskou kancelář i komoru a mohlo vydávat vlastní peníze. Valdštejn připravoval dokonce i zvláštní ústavu se sněmem a biskupstvím. Ctižádost a pýcha ženou Valdštejna dál, ještě k většímu bohatství, ještě k větším úspěchům. Poněvadž platnost prvního Keplerova horoskopu končila roku 1625, dává si vévoda vypracovat od stejného hvězdáře a matematika horoskop nový. Nový horoskop však na počátek roku 1634 předpovídal Valdštejnovi nedobré, až vskutku špatné události. Předpověď Jana Keplera i tentokrát přesně vykreslila osud Valdštejna. V únoru 1634 byl vévoda Albrecht z Valdštejna v Chebu zavražděn. Bylo mu 51 let.

Muž mnoha schopností a tváří

Albrecht z Valdštejna měl výrazný bystrý pohled tmavohnědých očí. Osířel dřív, než si mohl citově osvojit svět a proto pak asi ve svém dalším životě k nikomu citově nepřilnul, ani ke svým manželkám, ani ke své dceři. Choval se k nim v souhlase s dobovou kurtoazií. Ke své rodině i k ostatním lidem byl velkorysý; chlad a strohost v jednání: tyto projevy Valdštejna plně charakterizovaly.

Valdštejn se naučil vidět svět a lidi chladnou myslí. Choval se povýšeně a velkopanšsky. Chlad až mrazivost v jeho chování a jednání, to nebyla společenská Valdštejnova maska, za kterou by se skrýval citlivý člověk, to byla vskutku jeho životní poloha, Valdštejn citově chladný skutečně byl. Emocionální stránky života mu navždy zůstaly utajeny a to ve prospěch praktických, viditelných hodnot. Podprůměrná, jakoby vyprahlá emocionalita a proti ní nadprůměrný pružný, exaktně a střídavě uvažující mozek. Chtěl mít hodně peněz, závodil se světem v bohatství. Byl jako naprogramovaný na dosahování světských zisků. Valdštejn vyšel z malých poměrů a nakonec v bohatství soupeřil s císařem.

Akce, činnost, to bylo něco, čím Valdštejn zaháněl vnitřní nepokoj. Rád pracoval, jednal, zařizoval, něco podnikal. Konkurence Valdštejna motivovala ještě k vyšším výkonům. Znal jedinou obranu: být silnější. Nelekal ho

závist, ani nenávisť druhých. Vzpomeňme na heslo na Valdštejnově korouhvi: „Invita Invidia!“, což znamená „Navzdory závisti!“

Nezajímaly ho ženy. Četl jen to, co nezbytně potřeboval. Nakupoval vzácné obrazy a sochy, ale to jen proto, aby krásily jeho palác. Žije samotářsky. K nikomu nemá důvěru. Pohrdá pijany, sukničkáři a lenochy. Miluje práci, bohatství, pořádek, koně a astrologii. S hvězdami se Valdštejn radil neustále. Pořádá lovy, je skvělý hostitel, ale ve společnosti je zdrženlivý, málomluvný. Je velkým znalcem vína, ale současně i cítělem piva, v pití nad sebou nikdy neztrácí kontrolu. Valdštejn rád pořádal bohaté hostiny, na kterých vždy jedl a pil velmi střdmě.

Byl mimořádně čistotný. Dbal na pořádek jak ve své šatně, tak ve svém paláci. Měl v oblíbenou modrou barvu a šaty z šarlatu a kabátky z atlasu. Ovládal velmi dobře několik jazyků a vedl se světem čilou korespondencí. Postupně se odcizuje, stává se podivínem. Chce mít klid. Ve městech Valdštejna roztřásl zvuk zvonů a drkotání povozů na městské dlažbě, na venkově Valdštejna probouzí štekot psů. I přes své bohatství se cítí nespokojen. Chybí mu pokora v srdci a mír v duši.

Valdštejnovy úspěchy i prohry

Valdštejnovi patřila císařova armáda, se kterou v roce 1625 a v dalších pěti letech slavil jen úspěchy. Valdštejn se svoji stotisícovou armádou získal celé severní Německo, dánský král musel s Valdštejnem uzavřít mír. Valdštejn obdržel od císaře Ferdinanda nejen titul admirála Baltského moře a oceánu, ale současně i vévodství meklenburské. Valdštejn hromadil počty, zvětšoval armádu, organizoval, útočil, podnikal výpady, zvětšoval majetek a jeho sláva i pycha dosahovala hvězd. V r. 1630 ale v jeho osudu nastal zlom.

V létě 1630 se konal v německém Řeznu sjezd německých knížat a kurfiřtů. Tomuto sjezdu předsedal císař Ferdinand II., který měl v úmyslu na sjezdu prosadit, aby přítomní kurfiřti zvolili jeho syna Ferdinanda III. římským králem. Sjezd měl také utužit spojení německých katolických knížat s Habsburky. Jednání bylo složité, Ferdinand byl ve svízelné situaci, protože němečtí kurfiřti žádali, aby císař ze svých služeb propustil Valdštejna, který v té době se svojí armádou plnil německá území. Valdštejn v Řeznu nebyl, ale bedlivě sledoval jednání. Ustoupí císař Ferdinand kurfiřtům, aby si tím zajistil volbu svého syna římským králem? Na severu se vylodili Švédové, nebezpečí vzrůstalo. Dne 13. srpna 1630 bylo konečně rozhodnuto. Císař Ferdinand II. propustil Albrechta Valdštejna ze svých služeb a z postavení vrchního velitele císařského vojska. Od té chvíle se vévoda Valdštejn stal jen pouhým soukromní-

kem. Valdštejn těžce nesl od císaře toto ponížení, myslel na pomstu.

Ve své pýše se Valdštejn cítil rovným švédskému králi Gustavu Adolfovi. Když švédský král v boji padl, Valdštejn začal vyjednávat s Oxenstjernem, který byl hlavou švédské politiky. Valdštejn prý otevřeně Oxenstjernovi oznámil, že se chce stát králem v Čechách a zda Oxenstjern se svými švédskými přáteli bude jeho volbu králem v Čechách podporovat, to tvrdí jedna skupina historiků. Jiní zase říkají, že návrh, aby Valdštejn byl zvolen českým králem, vyšel od českých emigrantů a tento návrh byl Oxenstjernovi tlumočen.

Valdštejn vyjednával nejen se Švédy, ale i s braniborským a saským kurfiřtem a také s francouzským králem Ludvíkem XIII. a s jeho kardinálem Richelieu. Všichni přijali Valdštejnovy návrhy k vytvoření aliance proti císaři Ferdinandovi ve Vídni. Vše bylo již připraveno ke sloučení armád proti Vídni. Pro dějiny zůstalo nevyjasněnou záhadou proč k realizaci svého cíle Valdštejn nevyužil pomoci švédsko-sasko-francouzské aliance, ale opět začal proti nim vojenské akce.

Poslední okamžiky Valdštejnova života

Dne 25. února 1634 k šesté hodině večer byli do hradu ve městě Cheb pozváni generálové Kristián Illov a Adam Erdman Trčka spolu s diplomatem hrabětem Vilémem Kinským a ředitelem Dr. Niemannem na večerní hostinu. Když tito pánové, zasedali k večeři, bylo vpuštěno do hradu i třicet vojáků Butlerových. Vojáci vtrhli do hodovní síně a se zvoláním „Ať žije Ferdinand!“ tasili meče. Diplomata Kinského zabili hladce, ale s ostatními nastal skutečný boj na život a na smrt. Proti několikanásobné přesile se statečně bránil generál Illov, který dokonce zranil i Leslieho, také Trčka se statečně bránil, dokonce se mu podařilo se probít až na chodbu, ale pak vojáci Trčku povalili a Mac Daniel Trčku probodl. Dr. Niemann se probil do vedlejší místnosti a zde byl nakonec přemožen a zabit. Jednomu sluhovi se podařil útek z hradu a navštívil hraběnku Trčkovou a Kinskou, aby jim oznámil tragedii, která se udála na chebském hradě.

Další chod událostí v domě na náměstí Piccolomini popisuje takto: „...když Butler přišel se svým vrchním strážmistrem, postavil patnáct vojáků u dveří, které vedly do náměstí a druhých patnáct u zadního vchodu, a šest mužů s halapartnami vystoupilo nahoru se setníkem irským jménem Devreux, a zatím co hvězdopřevodce Jacobus vycházel z předpokojky, setník s šesti muži vstoupil mezi devátou a desátou hodinou noční do komnaty vévodovy a viděl, že vévoda pro povyk opustil lože a šel v košili k oknu, aby zavolał vojáky, a postaviv se před něho, řekl mu tato slova:

„Vaše Výsost chtěla převést císařskou armádu k nepříteli a strhnout korunu s hlavy Jeho císařské Milosti, proto musí zemřít!“ a vévoda, aniž by co odpověděl, rozpráhl ruce, aby přijal ránu, a když mu setník vrazil sudlici do prsou, klesl okamžitě mrtev do kaluže vlastní krve...“

Dále Piccolomini pokračuje: „Tak zemřel vévoda. Butler a Leslie se odebrali ihned do kanceláře, uzavřeli ji a odnesli klíče, pak položili tělo do vozu a spolu se všemi zapečetěnými zavazadly dopravili je do hradu, odkud Butler a Gordon rozeslali patenty, v nichž podávali zprávu o provedeném činu a důvodech jeho, a poslali je do všech míst, která byla obsazena při těch hranicích, aby se jejich velitelé měli na pozoru, aby nebyli přepadeni nepřitelem následkem tajných dorozumění, která vévoda již dříve zařídil.“

Dějiny našeho národa by se jistě vyvíjely jinak, kdyby po roce 1631 Valdštejn přešel do tábora švédsko-sasko-francouzské aliance. Zda by to byl vývoj k lepšímu, to je otázka.

Valdštejn své současníky šokoval energií, čínorodostí, odvahou, bezohledností a také organizátorskými úspěchy. V mnohém byl vskutku jedinečný a velkolepý. Uměl uskutěčňovat nemožné. Na malostranských Pískách si Valdštejn za babku skoupil 23 domků a z peněz získaných machinacemi během pobělohorských konfiskací si Valdštejn vybudoval v Praze přepychový palác, který konkuroval Hradu. Valdštejn chtěl realizovat ještě řadu plánů, které mu však smrt přerušila. Např. v Jičíně měla být univerzita, mohly tu zasedat sněmy feudálů a měst frýdlantského panství. Z toho důvodu Valdštejn povýšil do městského stavu Frýdlant, Českou Lípou, Turnov, Dub, Bělou a Hostinné. Vnitřní areál Jičína měl být obohacen o stovku nových kamenných domů, na okraji města se počítalo s 360 dalšími domy. Valdštejn projektoval nové dlažbění, vodárenskou síť, lázně, jatka, manu-fakturní dílny atd. Ale po násilné smrti Albrechta z Valdštejna v únoru 1634 se desetiletý rozkvět města náhle zastavil a Jičín zůstal zajímavým architektonickým torzem.

Valdštejn je fascinující postava, těžko uchopitelná, krajně rozporuplná. Je jednou z rozhodujících osobností třicetileté války v Evropě. Jeho životní příběh je vskutku netypický a opravdu zvláštní. V mnohém svém projevu je Valdštejn dokonalejší, ale vnitřně je studený, bez hlubšího vztahu k lidem. Z chudáka se stal nejbohatším mužem v zemi, z neznámého vojáka se stal úžasným vojevůdcem a nejznámější osobností rakouského císařského dvora. Najednou však do osudu Albrechta Valdštejna přichází katastrofa. Hrdinný vojevůdce habsburských armád je považován za zrádce, nad nímž trestné komando dne 25. února 1634 v Chebu vykoná rozsudek smrti.

Alena Kulheimová, Česká republika

Paths of Glory and Tribulations

With the history of the five years of the totalitarian communist regime in Czechoslovakia (1985 - 1989) we conclude our monthly installments of crucial events which led to its ultimate collapse and the restoration of democracy. To what extent the democratic principles and expectations of the liberated people were fulfilled, we shall leave to future historians.

1985

March 11 The authorities round up about 45 political dissidents in a raid on a home in Prague. Eleven are detained including Jiří Dienstbier, the spokesman for Charter 77.

March 26 In a speech to the Federal Assembly, Prime Minister Lubomír Štrougal predicts that the country will be able to pay off its foreign debt estimated to be at \$3 billion.

April 24 Pope John Paul II names Monsignor Jozef Tomko as the first Slovak cardinal.

April 26 Meeting in Warsaw, representatives of the Warsaw Pact sign a twenty-year extension of their treaty, with an option for a ten-year renewal in 2005.

May An estimated 2,000 people now have membership in Charter 77.

Mid-May The second highest ranking Czechoslovak diplomat in the United States defects in Washington D.C.

July 7 Some 150,000 pilgrims visit the reported site of St. Methodius's grave in Velehrad on the 1,100th anniversary of his death and celebrate an outdoor mass. It is the largest church rally since the Communists took power in 1948 despite severe government oppression of the church.

October A Czechoslovak air force jet fires on an American army helicopter to keep it from crossing into Czechoslovak airspace. The United States protests this action, which is rejected by the Czechoslovaks.

October 24 Police overpower a gunman in Brno who took children and nurses as hostages in a bid to leave the country.

November 21 In an article in the Italian Communist party newspaper, *L'Unita*, Alexander Dubček, the leader of the Prague Spring in 1968, denies he signed a document in early August 1968 expressing concern that his country was threatened by counter-revolutionaries. This is Dubček's first public statement since he was removed from power, and it is in response to assertions by the Czechoslovak Communist party's ideologist Vasil Bil'ak in an interview with the West German magazine *Der Spiegel*.

1986

January 11 Jaroslav Seifert, the Czech Nobel laureate poet, dies at the age of 84. He is given a state funeral.

May Following the Soviet example, the Czechoslovak media plays down the Chernobyl nuclear power plant disaster.

May 2 Sweden expels five Czechoslovak diplomats on charges of collecting intelligence information. The following week, Czechoslovakia retaliates by ordering two Swedish diplomats to leave.

September 4-5 The authorities close the offices of the Jazz Section of the Union of Czechoslovak Musicians and arrest seven leading members of the group. The Jazz Section, founded in 1971, had become an independent cultural organization that advocated total freedom of the arts, and its uncensored newsletter, published 4,000 copies at a time, was read by an estimated 80,000 Czechoslovaks. Although the organization avoided political dissent, the police harassed the members, banned its concerts, cut off its telephone privileges, and seized its mailing lists.

October Several Czech and Slovak dissidents sign a resolution, with other activists from East Germany, Hungary, and Poland, commemorating the thirtieth anniversary of the 1956 Hungarian Revolution. The statement proclaims that ideals such as pluralism, self-government, and independence from the 1956 revolt are still legitimate.

November 1 Sixteen Czechoslovak tourists defect from a Soviet cruise ship visiting Hamburg.

December 27 Two members of the Jazz Section detained since September are released due to poor health.

1987

January On the tenth anniversary of the founding of Charter 77, the organization issues a document that urges Czechoslovaks to demand their educational, religious, media, and political rights, and denounces the Communist leadership as a privileged group.

January 27 In a major speech, Soviet leader Mikhail Gorbachev advocates economic and political reforms in the Soviet Union. Shocked by his proposals, the Czechoslovak Communist leadership refuses to print Gorbachev's remarks despite the fact that Soviet television is available throughout Czechoslovakia.

February The police detain Václav Havel from meeting with Democratic representative

Steny H. Hoyer of Maryland, who is chair of the congressional committee monitoring human rights.

March 11 Five remaining members of the Jazz Section detained since September are convicted on charges of unofficial commercial activity, but receive relatively light sentences. Western governments, human rights organizations, and internationally famous writers, artists, and musicians denounce the convictions as travesties of justice and violations of human rights.

March 13 About 30 members of Charter 77 meet publicly, without police interference, at the grave of Jan Patočka, to pay homage on the 10th anniversary of his death. Patočka, a founding member of the organization, died from a stroke after he had been intensely interrogated by the police about Charter 77. The current lack of police harassment is viewed as a result of Gorbachev's emphasis on openness and shows the uncertainty of the Czechoslovak government in the wake of Gorbachev's January speeches.

April 9-11 Mikhail Gorbachev arrives in Czechoslovakia for an official visit. The crowds enthusiastically greet him, but the Czechoslovak Communist leadership, which rejects Gorbachev's reforms, does not. The Soviet leader gives a speech in Prague encouraging change by suggesting that Soviet-style reforms would benefit the countries of the Eastern Bloc. Yet, Gorbachev states that the Soviet Union would not assert that its example be strictly followed. When journalists ask Gorbachev's spokesman to explain the difference between *perestroika* and the Prague Spring of 1968, he replies, "Nineteen years." In the coming months the Czechoslovak government makes it clear that it will follow its own path distinct from the Soviet example and does introduce some minor economic changes.

August 20 On the nineteenth anniversary of the Soviet-led invasion, Charter 77 issues a statement that includes the demands for amnesty for political prisoners and an end to controls in the political sector.

October Charter 77 sends a petition, signed by 50 people, to the Federal Assembly that expands upon its demands from August 20, including freedom of information and free access to public life. In a speech, President Husák notes that the government needs to move slowly and cautiously in its reforms, with an emphasis on economic and not political change.

November 26 Both President Husák and his foreign minister wear "I Like Gorby" pins, given to them by West Germans, when they meet the West German foreign minister in Prague.

December 10 Despite an official ban, over 1,000 Czechoslovaks peacefully commemorate United Nations Human Rights Day in Prague.

December 17 Seventy-five-year old Gustáv Husák resigns as first secretary of the Communist party, but he retains the largely ceremonial office of president of the republic. He is replaced by Miloš Jakeš, the Central Committee secretary in charge of economic affairs. The 65-year-old Jakeš, who came to prominence in the 1970s by purging the supporters of the Prague Spring, is not a reformer, so there will be no change in domestic policies for Czechoslovakia. The move implies that the Communist party wants to establish greater unity in its leadership to oppose any reformist faction backed by the Soviet Union. Nonetheless, Mikhail Gorbachev sends Jakeš a congratulatory letter on his new position and urges him to restructure Czechoslovak economic and political life.

1988

January 1 In his New Years address, President Husák praises the political and economic transformations made by Gorbachev in the USSR, but he adds that change will not come soon to Czechoslovakia.

January 5 The USSR denies that its economic changes have anything in common with the 1968 Prague Spring, despite the fact that the Prague Spring leader, Alexander Dubček, states in an interview with the Italian Communist party newspaper *L'Unita* that he sees numerous similarities.

February 20 After the archbishop of Prague, Cardinal František Tomášek, urges Czechoslovak Roman Catholics to sign a petition to allow greater religious freedom in the country, more than 300 thousand do so. By November over 600 thousand will have affixed their signatures.

February 25 Czechoslovakia and East Germany begin removing short-range Soviet nuclear missiles from their countries in accordance with the arms treaty signed by the United States and the USSR in December 1987.

March 4 The authorities start rounding up dissidents, including the playwright Václav Havel, before a Catholic pilgrimage to demand religious freedom can take place.

March 25 After banning religious rallies, riot police attack and arrest hundreds of peaceful demonstrators in Bratislava who gathered to ask for greater religious freedom.

May 5 In an unprecedented move, the go-

vernment allows two American doctors to visit one dissident and to perform an autopsy on another, Pavel Wonka, who died in prison at the age of 35 in late April. The government wants to dispel rumors that Wonka died from torture; the doctors who represent Physicians for Human Rights find no evidence of foul play.

June 17-18 Police in Prague break up an East-West human rights seminar organized by Charter 77. The Czechoslovak participants are detained while 32 foreigners from 15 countries are expelled. The seminar was a follow-up meeting to others held in Budapest, Warsaw, and Moscow, where no incidents took place.

June 28-29 The Voice of America (a broadcasting service sponsored by the United States) broadcasts interviews with the leader of the Prague Spring, Alexander Dubček. In these interviews, which were taped earlier in the month, Dubček calls for religious freedom and adds that the future looks positive for the country.

July Prime Minister Lubomír Štrougal admits that the country is in an economic slump and that changes are needed to get it going again. However, he does not outline any steps to take. The government then lowers its projected 1989 economic growth by one-third to 2.2 percent.

July 2-3 Approximately 280,000 Czechoslovaks make a pilgrimage to the fifteenth century shrine of the Virgin Mary and attend religious services in the Slovak city of Levoča. Since the government announced in May that it wanted better church-state relations, no incidents are reported.

August 18 About 12 Western demonstrators briefly display banners in Wenceslas Square in Prague calling for freedom, human rights, and the removal of Soviet troops. They are detained and expelled from Czechoslovakia.

August 21 On the 20th anniversary of the Soviet-led Warsaw Pact invasion that ended the Prague Spring, approximately 10,000 demonstrators rally in Prague demanding the withdrawal of Soviet forces and greater freedom.

Police in a Moscow park round up protesters before they can begin a rally marking the twentieth anniversary of the Soviet-led invasion of Czechoslovakia.

September 28 Czechoslovakia expels two British diplomats as spies. Six days later Great Britain retaliates by ordering three Czechoslovak diplomats to leave.

October 10 After a two-day meeting of the Communist Party Central Committee, Miloš Jakeš announces the resignation of his chief political rival, Lubomír Štrougal, as premier and as a member of the presidium, or ruling circle, of the Communist party. The conserva-

tive Communists view Štrougal, a popular leader and premier for 18 years, as the person who could take control of a reform wing within the Communist party. Since 1987 Štrougal worked with economists on plans for greater market economy strategies and a lessening of the planned economy. He also advocated a faster pace of economic change and criticized the government for the use of the police to break up the East-West seminar in Prague in June. Jakeš and other hard-line Communists, feeling this to be a repetition of the 1968 Prague Spring, force Štrougal out.

October 11 The entire government submits its resignation. Ladislav Adamec, a moderate economist more in line with Jakeš, who favors gradual change, succeeds Štrougal as prime minister.

October 27 Police throughout the country begin detaining dissenters on the eve of the first legal celebration of national independence since 1968.

October 28 In a move to appease the people, the government allows official celebrations marking the country's independence. On the 70th anniversary of the founding of the republic, some 5,000 people, representing Charter 77 and five other anti-government groups, rally in Wenceslas Square demanding democratization and greater freedom. Throughout the demonstration the name of Tomáš G. Masaryk, the founder and first president of the republic and also a symbol of democracy, is chanted. Police, wielding clubs and using water cannons, brutally disband the rally and detain more than 80 people. The police seal off the square on the following day to prevent another rally.

November Despite its statements in May that it wanted better church relations, the government cracks down on religious as well as other dissenters.

November 11 Police break up a conference in Prague organized by Charter 77 to examine recent Czechoslovak history.

November 13 Alexander Dubček receives an honorary degree from the University of Bologna in Italy, where he defends his regime's policies in 1968.

December Czechoslovakia stops jamming the broadcasts of Radio Free Europe and the Voice of America.

December 9 French president François Mitterrand meets with eight members of Charter 77 during an official visit to Prague, where he states that he advocates human rights in Czechoslovakia.

December 10 Thousands attend a government-allowed rally in Prague to mark the fortieth anniversary of the universal declaration of human rights.

Tony

Jandáček

THE ANGELUS REVISITED

Advent marks the beginning of a new Liturgical Year in the Catholic Church. Like the New Year which our calendars present to us a month later, it may be a time for looking back as well as looking ahead.

So often things we do repetitiously lose their significance. Either we take them for granted and become desensitized to their real meaning, or we drop them altogether. People who live near one of the seven wonders of the world, like Niagra Falls or the Grand Canyon, do not even notice their awesomeness, while others travel thousands of miles just to see them.

At times our prayers become so commonplace, that we come to lose sight of their meaning. That may be especially true of a beautiful, centuries-old prayer known as the ANGELUS.

It was a time-honored tradition for churches to mark the hours of 6 a.m., noon, and 6 p.m. with the ringing of the Angelus bells. Millet, the French artist, captured this devotion in an inspiring painting appropriately entitled: ANGELUS. It portrays a couple in a field with a church in the background. They have laid their implements down and have their hands folded and heads bowed, obviously praying.

Ring the bells for the Angelus is/has been a reminder to offer this prayer. Unfortunately, in some localities, that is prohibited today.

Contemporary believers might reconsider the value of the Angelus. Actually, it is a daily reminder of the Incarnation as well as a daily - or thrice daily - reminder to evangelize...to "get the message of the Incarnation out to all the world" as Jesus had commanded his disciples to do before he ascended and

returned to the Father. He (Jesus) had completed his assignment and reminded his disciples and through them all who would follow him, that it was now THEIR responsibility to proclaim his message.

Let us briefly review the message of the ANGELUS. Actually, as you will note, it is contained in its entirety in the first chapter of the Gospel of St. Luke, verses 26-38. As we reflect on the ANGELUS, we might consider each strophe interfaced with Faith, Hope, and Love.

"The Angel of the Lord declared to Mary, and she conceived of the Holy Spirit."

It took a tremendous amount of FAITH for Mary to receive this challenging message. It takes faith on our part to believe what God has told us, or is telling us right now.

Close on the heels of whatever we are asked to believe, comes fear. So it was with Mary, She was frightened by the message. We would do well to trust in God when we are faced with challenges that seem insurmountable. Because Mary agreed to be a significant part of God's plan, the history of the world was changed. She is a model of faith and courage for all of us.

"Behold the handmaid of the Lord. Be it done to me as you have said."

This second strophe focuses our attention on Mary's virtue of HOPE. She wasn't sure of the details, but agreed to do God's Will.

St. Paul tells us: "Hope is not hope if the object is seen..." In other words, we are called to hope without knowing what will happen or when. We, like Mary, are asked to surrender; to trust unquestioningly that "God will provide."

Needless to say, that is not easy. We want to know the results before we begin to risk. In Mary's case, and frequently in ours, we are called to simply follow God's lead--through peaks and valleys, through darkness and light.

For those who place their hope in God, the end result is far greater than anything they might have anticipated or imagined. Let us try to pray daily: "Be it done to me according to your word (plan)."

"And the Word became flesh and dwells among us..."

And so it happened...the Son of God assumed our human nature and became one of us. The course of the world was changed ALL because Mary, the simple girl of Nazareth said "Yes" to a message she could not understand. She believed; she hoped; and LOVE became incarnate.

Before the liturgical changes of Vatican II, those who prayed the Angelus regularly knelt at this point as they were reminded of the sacredness of the Incarnation.

During this Advent Season let us take time from the busyness we have created. Let us remember that Christmas was simple, but we have complicated it. Let us focus on the Faith, Hope, and Love Jesus came to bring us. Let us be forever grateful to

- God our Father, for sending His Son to redeem us;
- Jesus for assuming our nature and redeeming us;
- The Holy Spirit for espousing Mary;
- Mary for saying "Yes" with Faith, Hope, and Love.

Sister M. John Vianney Vranak, SS. C. M.

KRÁSY NAŠÍ VLASTI

Městská památková rezervace Ústěk

Uprostřed romantické krajiny severních Čech, mezi Litoměřicemi a Českou Lípou, rozkládá se město Ústěk. Celé jeho okolí se všemi pamětihodnostmi stavitelskými, historickými i krásnou, dosud téměř nedotčenou přírodou se stává cílem odpočinku a rekreace mnoha návštěvníků a turistů. Krajina kolem Úštěka je kopcovitá, s četnými lesy, v nížině s jezerem. Na západní straně ji uzavírá masív nejvyššího lesnatého vrchu okolí, zv. Sedlo (725 m), na východní straně je pak vrch Ostrý s barokovými kapličkami. V blízkosti města je zřícenina hradu Helfenburk, který historie připomíná již r. 1375.

Oblast Úštěcka, byla osídlena již pravěkými lidmi, pozdějšími Kelty, Markomany a nakonec Slované. V době slovanského osídlení (6.-9. století) patřilo Úštěcko kmeni Litoměřiců. Na ostrohu stál už jistě dřevěný hrad. Protože město leželo při staré obchodní cestě z Litoměřic do Lipé a dále do Lužice, měli majitelé úštěckého panství a později i město samo právo vybírat se souhlasem krále clo a mýto. Nejstarší zmínka o osídlení úštěcké kotliny najdeme v prvním znění zakládací listiny litoměřické kapituly z roku 1057. První písemná zpráva o Úštěku je až z r. 1361, kdy Petr z Michalovic přijal v léno město s hradem a opevněním. V průběhu následujících staletí se zde vystřídal mnoho pánů.

Rozvoj řemesel, obchodu a zemědělství nastal především v 16. století. Z řemesel ve městě převládalo soukenictví, dále tu byli ševci, rybáři, 63 pravovárečný občanů, kteří měli společný pivovar, dále chmelaři, zemědělci aj. Město vlastnilo také vinice, chmelnice, 6 mlýnů, valchu, masné krámy, pekařské krámy apod. Hospodářská rozkvět města se projevil i prudkým stavebním rozvojem. Již roku 1571 mělo vodovod v dřevěném potrubí. Z doby před 600 lety uchovalo si město významnou chmelařskou tradici a dnes je okolí Úštěku (po Žatecku) naší druhou chmelařskou oblastí. V období třicetileté války hospodářský i stavební vývoj města ustrnul. Řemesla i obchod upadaly, a tak si město až do počátku 19. století zachovalo svůj původní středověký ráz pozdně gotický, který byl porušen až v letech 1765, 1856 a 1859, kdy město postihly kruté požáry. Roku 1888 byl Ústěk spojen železnicí s Velkým Březnem a roku 1898 s Litoměřicemi a Českou Lípou.

Ústěk stojí na pískovcovém ostrohu, vyvýšeném nad okolní krajinu, zejména na východě, jihu a severu. Uvnitř hradeb vznikla řadová zástavba domů na úzkých a hlubokých parcelách, které ohraničují někdejší tržiště a cestu. Tržiště bylo vřetenovitého tvaru, na západě a na východě uzavřené branami. Na jižní straně náměstí pak byl hrad, který byl obehnan hradbami i na straně k tržišti, tedy do města. Uprostřed tržiště, na místě dnešního kostela sv. Petra a Pavla, původně stával starý farní kostelík sv. Michala. Přírodní podmínky poskytovaly obyvatelům dobré možnosti obrany.

Město hned od počátku chránila kolem celého obvodu hradební zeď, která bylo později doplněna věžemi. Kolem roku 1520 zde byl vybudován hrad s rozsáhlými sklepeními.

Městské domy byly až do počátku 16. století snad dřevěné, dodnes dochované domy můžeme řadit do doby okolo roku 1520. Původní domy měly však kamenné sklepy, valeně klenuté pískovcovými kvádry, nebo byly vysekány přímo ve skále, šlo-li o sklepy na několika úrovních. Sklepy jsou zachovány pod všemi domy městského jádra (některé z nich mají kamenné portálky z doby okolo roku 1350 i pozdější). Domy byly jednopatrové s jedním obloukem loubí a s vysokými strmými dřevěnými štíty do náměstí.

Typickým domem, jehož zásadní koncepce půdorysného i vertikálního členění se projevuje u všech zachovaných domů, je dům čp. 19/32. Má dvoupatrové sklepy, z nichž spodnější je vysekán ve skále, horní je valeně zaklenut pískovcovými kvádry. Jsou spojeny schodištěm, na jehož horním konci je pískovcový portálek s ostrými hranami a obloukovým záklenkem (z doby krátce před rokem 1350). Vstup do domu je jedním obloukem loubí, dveřmi do valeně klenuté chodby, přibližně středem šířky domu. Vlevo i vpravo jsou dvě místnosti zaklenuté křížovou klenbou. Chodba se posléze rozšiřuje a vyústí ve vlevo na schody vedoucí do prvního polopatra a vpravo dozadu prochází úzkou valenou chodbou na dvůr. Pod schodištěm vlevo je vstup do sklepů a do zadní valené místnosti, vlevo od průchodu na dvůr. Vertikálně je dům rozdělen na přízemí, první polopatro má dvě místnosti orientované do dvora, první patro je orientováno do náměstí a druhé polopatro opět do dvora. Původní prostor je o dvou poschodích. Štít do náměstí je dřevěný a je ozdobně pobit eternitovými deskami. Místnosti od přízemí výše byly plochostropé s dřevěnými trámovými stropy s jednoduchým záklopem z fošen. Tento dům jako jediný ve městě má doposud zachovanou černou kuchyni v 1. polopatře.

V období bouřlivého rozvoje města v 16. století se brzy začal projevovat nedostatek místa pro stavební parcely na úzkém ostrohu uvnitř hradeb, a tak bylo rozšířeno. Východně od města vzniklo německé a západně pak české předměstí. Vně hradeb je doložena čtvrt osmi židovských rodin na českém předměstí. Východně od německého předměstí byla známa osada Kirchel okolo kostelíka sv. Trojice (1496) se hřbitovem. Na jihu bylo sídliště zv. Na Podolci. Západně od českého předměstí vznikla v polovině 19. století zajímavá skalní kolonie domků tzv. Ptačí domky.

Podle <http://ustek.unas.cz>

Foto na zadní straně: Městská památková rezervace Ústěk

